

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні
 хто неможе заложити
 Викуп За Всіх

"СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?" "Надходить поранок, та ще ніч" Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. I. Monthly No. 7.
 Року Божого 6052 — Липень-July 1, 1924

ЗМІСТ

Із Конвенцій по Європі	99
В Німеччині	99
В Швейцарії	100
В Франції	101
Конвенція в Лондоні	101
День Суду над „Вавилоном-Християнством“ ..	102
„Вавилон“ — „матір і дочка“	104
Упадок „Вавилону“	106
Н є „хліб життя“	108
Чи се було дійсне тіло Христа?	110
Що означали слова Ісуса?	111
Вечір Молитви	112
Небесна Манна на час конвенції	114
Міжнародна Конвенція	115
„Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що від- повідь на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.	

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та фінї [взбудрені, невдоволені маси]. І омертвять люде від страху та дожида́ння того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний стень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.). що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВІКУП (відкуплення) дорожньою кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе за оийли (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тій певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальше цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сент або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Для того може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділять своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; для того рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голову і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особлявше „діло рук Його“; що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним намечем свого храму. Через сей то храм, скоро було він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допосовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатний з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Оякриті 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за „всіх“, стався „решетою за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що провіщає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4. Що в теперішній часі Церква, святі мають себе видосконалювати, усовищити до служби в будучности; мають розвинути в собі „всєку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках.“ — до Ефесян 4:12; Матей 24:14; Оякриті 1:6; 20:6.

Що радія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виконати, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

UKRAINIAN RELIGIOUS MONTHLY

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,

18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад якого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах можна посилати Моні ордером або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА на рік вносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади і прочих країв \$1.50.

Грошові моні ордери треба адресувати так:

The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ: В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального потвердження, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки на місяць перед кінцем передплати зазначаємо се побіч адреси.

ПРОСЬБА ДО КАНАДІЙСЬКИХ БРАТІВ

Просимо сердечне Канадійських Братів, котрі отримали по два числа „В. Б.“ нехай будуть так добрі і звернуть нам їх, бо дуже нам їх треба, особливо 4-ого числа. Если не хто з якої причини не охочає його числа, просимо дати нам о тім знати, а ми радо відшлемо друге.

ДОРОГА БРАТА, Н. ФІЛЬ

Брат, Н. Філь, дасть публичні і духові винаходи в сих місцях:

London, Ont. July 29 Kitchener, Ont. Aug 4, 5
Bramford, Ont. " 30, 31 Toronto, Ont. " 8, 10
Hamilton, Ont. ... Aug. 1, 3

ЛЮКАЛЬНІ КОНВЕНЦІЇ НАШИХ БРАТІВ

Повідомляємо, що дво-днівна конвенція буде відбуватися в Джоліет Ілл. дня 5 і 6. Липня. Дальших інформацій уділить: бр. М. Мазур 103 Ройс Аве. Джоліет. Ілл.

Повідомляємо, що в Шікаго відбудеться конвенція дня 6 і 7. Вересня (Септембра). Дальші інформації подамо в 8. числі.

ПРОСЬБА ДО БРАТІВ

Просимо всіх, що не складають собі „В. Пр. Хр.“ нехай будуть так добрі і, прочитавши самому, старються дати се число перечитати чи то знакомому, чи кому будь, що хоче Богу служити, а не знає як, бо не мав того щастя, як неолен з братів. Хоть би навіть і за дармо, старатися дати се число до рук світу. Ми віримо, що перечитавши се число, неодному отворяться очі. Він спізнає Бога і буде описля дякувати братови чи то сестрі, що подала йому такий дорогий скарб. Спробуйте!

Сего числа маємо трохи більше, отже брати можуть вислати кому і до старого краю. Там багато людей аж просяться, аби хто показав їм дорогу до правди. Хто бажає так учинити, най прише 10 цт. і адрес, а ми радо вишлемо.

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

Гарфа Божя	65 цт.
Божий План Віків	75 цт.
Світ в Заколоті	10 цт.

У всіх справах просимо адресувати листи так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік I.

Липень-July 1, 1924

Ч. 7

ІЗ КОНВЕНЦІЙ ПО ЕВРОПІ

ГРОМАДА братів, складаючися з Вен Ембурга, Гевелера, Гюза, Джансона, Салтера, Руттерфорда і кількох сестер, всіла на корабель „Париж“ дня 2. Цвітня з наміром взяти участь в конвенціях братів в Європі. Перед відіздом на доку зібралося поважне число приятелів з Нью Йорку, принісши з собою цвіти і малі подарунки, щоби пожелати їм щасливої дороги і добрих успіхів. Серце кожного радувалося, бачучи усміхнені лица так багато приятелів, що засипували відізджаючих своїми подарунками. В тім показуєся дух Господень, що лучить серця всіх братів.

Дорога була без принадків. Море як на ту пору було досить спокійне. Корабель „Париж“ є оден з більших. Офіцери і обслуга були грічні і милі. То все так нам сподобалося, що таки еще на мори ми замовили собі місця на нім на поворот до Америки.

Корабель „Париж“ причалив до пристані Плімаут, де висіли всі, що їхали до Англії. Нам на встичу вийшло около 15 братів. Начальник пристані позволив з гречности нашим братам всісти на мале човно так, що могли привитати нас на кораблі. Заким ми висіли на сушу малисьмо нагоду запізнатися з братами. Який дух випроваджав нас в Нью Йорку, такий самий дух Господень стрівув нас по другій стороні моря. Принесли нам півтів і овочів і інших милих подарунків. Ми чулися як би серед родини. На стації в Лондоні чикала на нас велика щаслива громада братів і сестер з родини Бетель в Лондоні. Весело робилося нам на серці, бачучи щасливі усміхнені лица.

На другий день в неділю сали згромаджень була виповнена по береги. Пополудни промовляв до них брат Руттерфорд, а вечером брат Вен Ембург.

В п'ятницю вечером в тій самій сали обходили Пам'ятку Послідної Вечері Господньої. Взяло участь 1142 членів. Провід мав бр. Руттерфорд, котрий виголосив промову на тему значіння сего свята; бр. Гемері і прочі usługували присутним. Була се щаслива хвиля. Глубока тишина панувала всюди. Серця всіх запалали любовю, коли пригадалося їм смерть нашого Господа і сю велику ласку, що і ми є запрошені взяти участь в Його жертві, щоби також і ми могли мати участь в Його славі. По скінченню всі розійшлися в супокою домів. Опісля многи приятелі говорили, що еще ніколи не чулися так щасливі, як в вечер сєї торжественної хвилі.

На другий день наша громада враз з приятелями з Лондону вибралися на конвенцію до Менчестер. Безсумнівно ся конвенція була одна з найкращих, яку британські брати коли мали. Тамтейші брати не є багаті в богацтва земські, але за те мають духа Господнього. Богато з них приїхало з далека на байсиклях (біциклях), але скоро там прибули, забули на своє умучене. В кон-

венції взяло участь около 2.500 посвячених братів. Їх снів був для нас великою розрадою. Так і було видко їх щире посвяченє себе і відданєся Господу. На конвенції промовляло поважне число бесідників. Промова о хрещенню була виголошена в суботу пополудни. Зараз по тім okazало символ свого дійсного хрещення 188 осіб, давши себе потгрузити в воду. Для публіки дано публічний виклад в двох саях, що мають 5.000 сиджень. Обі сали були повні і за помічю електрично полученої побільшаючої труби голос бесідника було чути в обох саях. Конвенція скінчилася в понеділок вечером.

НА КОНТИНЕНТІ — В ЕВРОПІ

В середу відбулася однодневна конвенція в Амстердамі в Голляндії. Одна часть виїхала залізницею і кораблем оден день скорше, а чотирох нас поїхало аеропляном. Постаралися для нас о спеціальний аероплян; і чотирох нас враз з пільотом-летником перелетіли через англійський канал на північний беріг Франції і здовж Бельгійського побережа прибули ми до Голляндії. Спочали десять мінут в Роттердамі і летіли знова аж до Амстердаму. Наш аероплян летів яких 1000 стіп понад землею з скоростю 105 миль на годину. Була се спора їзда і вигідна і не більше небезпечна, чим на залізницях. На другий день оден аероплян тої самої лінії утонув враз з трьома подорожними в морі.

В Амстердамі привитало нас 65 братів, з котрими відбули ми наради пополудни. Нарід в Голляндії починає будитися із сну і пізнавати правду. Вечером на публічним викладі було 2.000 присутних, котрі вислухали промови з великою увагою. По скінченню майже одна третя часть купила собі книжки.

Рівночасно уставлено було „мікрофон“ і при помочи радіо проголошено бесіду по цілім краю. Тому крім присутних певно еще поважне число чуло бесіду через радіо. Начальник Радіо компанії був дуже вдоволений, що промову розголошено в такий спосіб.

В НІМЕЧЧИНІ

По однодневній дорозі прибули ми до Магдибурга, де є осідок товариства. Тут мали ми тридневну конвенцію. Се справді була інтересна конвенція. Богато братів в Німеччині є дуже бідних, але помимо того прибули на конвенцію. Далеко з побережа північного моря і з під границь Польщі і з других частей Німеччини прибули вони на своїх байсиклях. Треба було їхати кілька днів. Не маючи гроша багато з них взяли з собою в свої пакуночки звичайно сухого хліба; а коли в часі конвенції зголодніли, витягали з кишені хліб і по дрібці їли. Було присутних 4.000. В суботу пополудни приготовлено для всіх присутних перекуску, що складалася з 2. ковбасок

(френкфуртер), куска хліба і з флінки води. Ковбаски подавано з двох великих кітлів, що стояли по двох кінцях величезної галі. Всі становили в ряд, і оден за другим ішли і брали покарм, сідали на своє місце і разом спожили скромну перекуску. Се була одна з щасливих годин для всіх.

Братя постаралися о оркестру з 30. членів. Хто знає німецьку музику може собі представити, як пречудно співала ся громада з 4.000 членів під проводом оркестри заводських музикантів. Поважно і з запалом, щось надзвичайного! На їх лицах так і пробивалась рішучість: іти сміло вперед слідами Господа Ісуса аж до кінця.

Нарід в Німеччині є пригноблений. Се видно всюди, але ті, що були на конвенції, були щасливі і веселі. Вони були одинкові, що мали усміх на лицах. Вони перейшли великі досвідчення, але Бог перемінив се на їх велике щастя.

Нарід взагалі починає поважно займатися правдою. Публичне віче відбулося в неділю вечером у величезній галі, що служить для вистави машинових виробів і живого товару. Всіх сиджень є около 12.000. Коли розпочалося віче кожне сиджене і кожне стояче місце було заняте. Для тих, що не могли дістатись уряджено віче в поблиській галі і ще більше, чим 5.000 вернуло домі, не могли дістатись до середини.

В середині викладу хтось крикнув горить! і зчинилося замішане. Але сталося, чого ніхто не сподівався. В других місцях люде стали би утікати, але тут сталося протівно. Оркестра сейчас стала грати гимн, а сотки людей підхопили нуту і ціла салья стала співати. За кілька минут все успокоїлося. Компанія поліції так пішла як і кінна була в поготові, та не щоби перешкаджати, але аби дати дійсну охорону. Всі були гречні і услужні. Урядники міста прислали від себе привитане. Публіка прислухувалася викладови з великою увагою, і навіть по скінченню його не хотіла розходитися. Потреба було кількох кінних поліцаїв, аби зробити дорогу посеред зібраного народа перед галею для автомобіля, що приїхав по бесідника. Так видно, що нарід праг довідатися дещо більше про чудне царство Боже, котре заспокоїть їх серця.

Часописи Магдебургу, не так як то інші, що протівні, але оказали велику прихильність. Деякі з них подали широкі звіти. Найкоротший був такий:

„Велике Публичне Віче Учеників св. Письма.

„Велика конвенція Учеників св. Письма, що відбувалася в Магдибургу минувшого тижня, закінчилася в неділю вечером великим публичним вічем в сали „Штадт унд Лянд.“ Суддя Руттерфорд промовляв на тему: Всі народи спішають до Армагедону.

Правдиве море людей заповнило галю на дві години перед викладом. Тисячі мусіли вернутись, бо не було місця; тому заряджено друге віче в в сали „Фрідріхс Фестсален.“ Суддя Руттерфорд, котрий всегда перед тим висказував сміло свою думку і за се в часі Всесвітньої Війни зтягнув на себе ненависть многих, є сеї думки, що за всі нещастя всего світа відповідають головню темніршіні провідники на поли економічним, соціальним, політичним, фінансовим як також і релігійним. Вони всі ділають не для добра загалу, але в більший і в менчий мірі для добра кількох одиниць. Суддя вірить і є переконаний, що всі люде отримають краще жита на землі, жита вічне. Він виводить се із св. Письма. На сали було багато песимістів, маючи за собою пригрий досвід жита,

котрі не вірять, аби св. Письмо могло вказати дорогу; але на всіх лицах видно було глибоку задуму. Віче розпочалося і закінчилося музикою-співом і молитвою і відбулося дуже поважно, з виїмкою кілька минут замішання, коли лампа в однім куті упала на землю.

Місто Магдибург через свого представителя, мійського радника, Фінке прислало свій привіт на конвенцію, бажаючи, аби тисячі гостей, що прибули з цілої Німеччини почувалися як би в себе в дома. В листі до міста конвенція подякувала за шире бажане як і за ширий привіт. На самій властивій конвенції було яких 4.000 учасників-учеників св. Письма.

Маємо надію, що ся конвенція зділала багато добра. По викладі о хрещенню приняло символ хрещення 153 осіб. Всіх викладів слухано з великою увагою; а зізнання братів показували, що вони востають, в ласці і ростуть на подобу нашого Господа. За мало, если скажемо: „Се була найліпша конвенція,“ і зовсім не пересадимо, коли се скажемо о конвенції в Магдибургу. У всіх присутних видно було духа самопосвяти, духа широго віддання себе Богу і його справі. Щаслива і блаженна була се хвиля для них і певно не забудуть її скоро.

Осідок товариства в Магдибургу має ліпші урядження, як се було в Бармен. Комнати обширні, поставлено більше машин до друкування і інших потрібних до сего знарядів; всі брати працюють з посвяченем, а машини є в руху день і ніч. Друкують тепер велику массу книжок, а братя кольпортери і прочі брати стараються дати їх до рук людей. Справді, буде се щаслива і радісна хвиля, коли всі дорогі робітники зберуться перед своїм Паном; всі що були вірні аж до смерті. В Божім царстві не буде вже ані Німців, ані Французів, ані Американців, ні Англійців і прочих, аби себе ділили на народности, але будуть всі одно в Христі.

Давнійша гордість, лиха і багатство Німців минулися. Сильні зістали принижені. Нещасте се зродило в серцях більшої частини людей огірчене і невдоволене, котре готове кожної хвилі вилитись і довести до ще гіршої катастрофи. Сі, що перейшли через сей огонь і на вернулись до Бога, сі скинули сей тягар з своїх плечей. Их освітило світло а серця їх наповнила радість і надія вічного жита ограла їх груди. Справді, нічо не має такого значіння, як благословене Боже. „Господня благодать, — вона богатим робить, і горя з собою не приносить.“ — Книга Приповістей Соломона 10:22.

ФРАНКФОРТ НАД МЕНОМ

По однодневній дорозі прибули ми до Франкфурту над рікою Меном, а вечером мали зібране, на котре зібралось около 600 посвячених братів з поблискої околиці. Хоч не довго ми мали щасте бути з ними, але сі короткі солодкі хвилі пригадують нам на сей блаженний союз, який получить всіх тих, що будуть вірні своєму Учителеви, аж скінчиться їх земська дорога.

ШВАЙЦАРІЯ

Бог поблагословив Швайцарію щерло. Не велика се країна, та за се красна. Її долини зелені, гори голубі, котрих верхи покриті вічним снігом, надають їй величчя і краси, якої не можна побачити нігде в світі. Люде там вдоволені далеко більше, чим в якім другім краю Європи. Швайцарія є республікою від кількох соток літ. На три міліони її жителів є около три тисячі посвячених вірних Християн, процентово стоять найвисше між всіми частями світа.

В Цюриху відбулася триденна конвенція, де взяло участь близько 3.000 членів. Не були вони всі з самої Швейцарії. Деякі з них прибули з занятих німецьких країв, а деякі з Франції. Той самий дух переданості і вірності Господові видно було і тут. Як можна було сподіватися, чим ближше до кінця дороги, тим більший запал і посвячене Господу сказують всі брати. Правда шириться далше в Швейцарії. На сій конвенції оказало своє посвячене Богу 118 осіб, прийнявши символ хрещення. В день Памятки Вечері Господньої, що відбулася лише кілька тижнів перед тим, дало погрузитися в воду 150 осіб. Публіка, світ інтересується правдою дуже, і правда шириться що раз більше і обіймає що раз ширші круги, не зважаючи на се, що все духовенство страшно її противиться.

В Цюриху малисьмо також наради з всіма управителями Товариства з різних країв, як: Італії, Австрії, Чехо-Словаччини, Румунії, Голландії, Франції, Бельгії і прочих країв Європи. Нараджувалося над способами і дорогами, в який спосіб маєє розширити вість о Царстві. Сподіваємось добрих успіхів з сеї конвенції.

Публічне віче (мітинг) в Цюриху відбулося в день перед конвенцією, на котрім було присутних 3.000 людей. Всі заховувалися надзвичайно спокійно і з увагою приймали кожде слоово. По вічу розкупили велике число книжок.

Книгарня і друкарня товариства знаходяться в Берні і показують прекрасні результати. Тепер є там занятих 51 братів; всі цілковито посвячені для Бога і Його справи. В короткім часі уряджене друкарні побільшене буде більш чим вдвое. Видко, що в полудневій і в східній Європі отвираєє широке поле до праці, котре треба буде обробити, а Господь достарчить потрібних средств. Американські брати будуть мати нагоду взяти участь в тім ділі, бо Господь уdlив ім сеї ласки, що будуть могли достарчити більше гроша. Сподіваємось великих успіхів з праці, до якої берєє Швейцарія, особливо в Італії, на Балкані і далше на Вcході.

ІСПАНІЯ В ТЕМНОТІ

Іспанія позістає далше в темноті в наслідок довгого панованія католицької церкви. Тепер управляє нею диктатор; правительство є в руках зіпсутих людей, головним священників. По довгій проволочі і торгах не дозволено предсідателеви товариства мати публічне віче в Мадриті. Як причину відмови вказували на 11. § своєї конституції. Дійсна причина була, що священники не хотять, аби хто виставляв на ясне світло їх темні діла, і в сей спосіб думають держати людей далше в темноті. Краєм правлять несовісні люди. Аби вимочи на кім потрібне ім зізнанє, уживають методу давної інквізиції. Аж страшно подавати їх діла. Та прийде час і то вже не довго, коли Господь отворить дорогу правді навіть і в Іспанії. Диктатор і його поплечники, передовсім католицькі священники, своїм злочинним способом пригнітають і відбирають охоту багато людям; та Господь усе не і сю заслону і дозволить своїм людям, і вони побачать красоту Божого плану. Ми зовсім не тратимо надії, але з довірем полягаємо на нашого Господа.

Так і видко, чому Бог виляє свій гнів на тих пастирів і начальників стад, если добре приглянемоє положеню в краях, де панують папські послужники. В Іспанії є мало учеників св. Письма. Господь в своїй ласкавості дозволяє ім там бути. Він покрийє їх своєю рукою і охо-

ронить їх аж до часу, аби в своїм часі і вони дали свідоцтво о царстві Божім.

Слів, які Христос сказав, що „буде проновідувана ся євангелія царства [ся радісна вість о царстві] по всій вселенній на свідоцтво всім народам; і тоді прийде кінець“ (Мат. 24:14), мусимо послухати і їх сповнити, заким прийде кінець. Ми повинні заохочувати кожного посвятившого себе ученика Господнього, щоби старався нести сю вість, де тільки надаєє йому нагода. А в Європі отвираються тепер двері з кожним днем що раз ширше.

ФРАНЦІЯ

Французький нарід будиться також до правди, але ще потреба великої праці. На публічнім вічу в Парижу було поважне число людей і 90 процент з них купило собі книжки. Малисьмо красний і сердечний мітинг з посвяченими братами. Не було їх велике число, але за те показують великі овочі духа. Є дуже віддані Богу і чуються дуже щасливі.

В північній Франції лежать угляні копальні. Коли Франція забрала Рурську область, Німці не хотіли робити для них і покинули роботу. Тоді Французи перевели своїх робітників з північної Франції до Рур, а на опорожнене місце спровадили Поляків. Тепер там є їх більше чим 100 тисяч в північній Франції.

Яких тому чотири місяці товариство вислало між тих Поляків брата Кретта і Господь обильно поблагословив працю. Польські священники старалися тримати їх далше в своїх руках, але на дармо. Сотни, тисячі їх горнутьє на віча, щоби почути о правді. Люде купують собі Біблії, книжки Вигладів св. Письма і другу літературу. Тішаться і кажуть, що ім отворилися очи. Одні тільки священники дуже плачуть, та не над ними, але за їх грішми.

15. Мая брат Руттерфорд промовляв до них на публічнім вічу (мітингу). Помимо уливного дощу нарід прийшов громадно і виповнив салю по береги. Було присутних около 2.000, котрі з увагою слухали промову, а від часу до часу лунали сильні оплески. Так і видко, що католицькі священники стратили вже те поважанє, яке до сего часу мали у них.

КОНВЕНЦІЯ В ЛОНДОНІ

В Англії тяжко мати братам конвенцію, хіба в дні святочні. Позаяк тоді не було свят, тому ніхто не сподіваєє, аби людей багато прийшло на конвенцію. Та помимо сего взяло участь 2.500 братів. Була се хвиля покріпленія і великого благословенія. Сеє конвенція не ріжнилася нічим від конвенції в Менчестер. У всіх було видко духа любови, ревности і посвяченія для Бога. Єдність сердець була така, як рідко де. Братя прибули із Шкоції, Ірландії і з полудневої Англії.

Там також відбулися наради предсідателя товариства з управителями товариств поодиноких країв, як: Фінляндії, Швеції і пол. Африки, як мають далше повести працю Господню в тих краях.

В неділю вечером відбулося публічне віче в галі Рояль Альберт в одній з найбільших галей на світі. На годину перед вічем впав сильний дощ і здавалося, що повстримає багато людей. Та помимо сего коли віче почалося галія була заповнена людьми. Уставлено електричну побільшающую трубу і кожний присутний міг чути бесіду в кожнім місці галі. Богато говорило, що ще не бачили, аби публіка так спокійно заховувалася, як на тім вічу.

На підставі історії і на підставі св. Письма бесідник доказав, що з 1914. р. скінчився правно „диявольський світ або вік“; що 1918. р. самі найвищі державні мужі і фінансисти світа призналися до сего, і багато з них заявило се публично, що мусить бути założений новий порядок на світі, і тому ухвалили założити нову форму царства, іменню: Лігу Націй або Союз Держав; що священники, котрі кажуть, що учать з св. Письма і навчають людей о царстві Божім, занедбали як передніе так тепер використати нагоду. Вони не хотять пояснити людям, що теперішнє горе показує на прихід царства Божого на землі; вони покинули науку св. Письма і самохіть злучилися з силами „бога сего світа“, щоби założити своє царство, що є противне Богу і Його Помазаникови. В 1919. р. вони переконалися наглядно, що „світ-вік“ скінчився, і если би вони стали були від того часу говорити людям значіне пророцтв, тоді сей страшний Армагедон, що є перед нами, можна було уникнути. Але ті священники сталися невірні Господу Ісусу Христу і покинули Його, щоби мати похвалу від людей. Задля своєї невірности вони і їх начальники заслугують на найбіль-

шу нагану перед Богом і перед людьми, і тому вони є одвічальні за нещастя, які впали і впадуть на людей.

Коли бесідник вказав на віроломність священників ціла селя задрожала від гриміх оплесків присутних. Прикінці на слова бесідника, аби присутні повстали з місць і тим заявили, що желают założити справедливого царства на землі, де кождий чоловік тишиться б свободним і щасливим житєм, всі повстали як оден муж. Було се одно з найкращих віч в Британії. Братя чулися щасливі. Також продали багато книжок.

Слідуючий день був День Праці, в котрім багато з гостей присутних пішли з книжками по місті і також продали поважне число книжок.

Конвенція закінчилася в понеділок вечером промовою председателя товариства. На закінчене заспівали пісню: „Бог будь з вами, аж зйдемося знов.“ На лиці кождого пробивалася рішучість: проповідати безнастанно наближаючесь царство Боже, аж доки Він сам скаже: Досить!

Ся конвенція принесла велике благословенє і ми віримо, що кождий вертає домів покріплений на духу і тишиться, що прибув на конвенцію.

ДЕНЬ СУДУ НАД „ВАВИЛОНОМ -- ХРИСТИЯНСТВОМ“

У ПАДОК Вавилону, який в видиві бачив... Ісаїя.
— Підійміть знамено воєнне на верху гори, кликніть голосно, махніть рукою, щоб наступали на ворота сих вельмож! Я дав приказ тим, що їх вибрав; я покликав сильних, щоб довершили гнів мій, радіючи славою, яку даю їм. Ось окрик на горах, неначе великої товпи людей, гомін зворушених царів та народів зібраних разом: Се Господь сил чинить перегляд боевого війська! Поприходили здалека, від краю неба, і Господь і звярля гніву його, щоб збурити увесь край. О, ридайте, бо день Божий зближаєся як опустошаюча сила рукою Всемогущого. Тим то руки в кождого змліли, в кождої людини серце заниває. Зжахнулись; судороги і болі схопили їх, як би породілю [ту, що приводить дитину на світ]; стуманівши глядять одно на одного, лица в них зажарілись. Наступає день Господень, день гніву палкого, щоб обернути землю в пустиню і вигубити грішників на ній. Небесні зорі і світила не дають із себе світла; сонце, сходючи, темніє і місяць не світить світлом своїм. Я скараю люд [світ] за зло і безбожників за їх беззаконня; зроблю кінець гордині пишних і впокорю надутых гнобителів. Я чиню так, що ЛЮДЕ будуть ДОРОЗШІ над ЗОЛОТО ЧИСТЕ, і мужі дорозші над золото Офирське. Тим то я потрясу небом і земля порушиться з свого місця від гніву мого.“ — Ісаїя 13: 1-13; Порівняй Одркритє 16:14; до Жидів 12:26-29.

„І зроблю суд мірою, а справедливість вагою, і неначе градом спустошенє буде втечище [пристановище] зжи і води затоплять місце вашого сховку.“ — Ісаїя 28:11.

Ріжні пророцтва Ісаїї, Єремїї, Даниїла і Євангелисти Йоана о Вавилоні, всі вони говорять згідно і зовсім певно відносяться до того самого великого міста. А позаяк сі пророцтва в дуже ограниченій мірі сповнилися над старинним буквальною містом Вавилоном, а пророцтво Йоанове було написане сотки літ пізнійше, коли дословний Вавилон лежав вже в руїнах, з сего видно, що всі ті пророцтва вказують *передовсім* на щось такого, чого

старинний Вавилон був тільки прообразом. Дальше, оскільки пророцтва Ісаїї і Єремїї що до упадку Вавилону сповнилися над дослівним містом, то його уналок і спосіб в який се сталося, послужив рівночасно за примір і взір великого міста, про котре описує в символічній мові Євангелист Йоан в Одркритю (голова 17. і 18.) і до котрего передовсім відносяться всі пророцтва.

Як вже сказано, що се, що нині називають „Християнством“ або „християнськими царствами“ є в дійсности се, чого старинний Вавилон був тільки прообразом. Дятого всі пересторєги і пророцтва виречені пророками проти Вавилону — „Християнства“ — мають для теперішньої генєрації дуже глибоке значіне. О! коли люди були на стільки мудрі і застановилися над тим! Хотяй правда в св. Письмі прикладаєся „Християнству“ еще багато інших імен, як: Едом, Ефраїм, Арієль ітд., то імя „Вавилон“ прикладаєся найчастійше; а його властиве імя ЗАМІШАНЕ дуже добре надаєся. Також Апостол Павло протпоставить тілесному Ізраїлеви так званий духовий Ізраїль, і маємо також так званий духовий Сион і так званий тілесний Сион. [Гляди: 1. до Коринтян 10; 18; до Галат 6:16; до Римлян 9:8; Ісаїя 33:14; Амос 6:1] Та розберім деякі місця із Слова Божого, як сам Бог про се говорить, а побачимо, як предивно теперішнє „Християнство“ відповідає Вавилонови, свому типови, прообразови. Тоді зрозуміємо як теперішнє поведєне „Християнства“, „християнських царств“ як те все тепер вказує на його упадок, як се прорки предсказали.

Св. Йоан дав до зрозуміння, що не буде тяжко відкрити се велике містичне [таємниче] місто, бо його імя буде на *чолі його*; се значить, воно буде так виразно зазначене, що ми мусимо побачити його, хіба що замкнемо очі; не схочимо бачити. — „А на *чолі її* імя написане: Тайна, Вавилон великий, мати блудницям і гидотам землі.“ (Одрк. 17:5) Та заким станемо застановлятися над тим таємничим містом Вавилоном, наперед пригляньмося старинному Вавилонови, і тоді, пам'ятаючи його важнійші черти, звернемо нашу увагу на

таємничий Вавилон, котрого тамтой був тільки типом або прообразом.

Ім'ям Вавилон називано не тільки місто, але і саму державу. Вавилон був дуже красне і правдоподібно найбільше місто в давній старині. Побудований в виді чотирокутника по обох сторонах Евфрату, для оборони перед ворогом був обведений глибоким ровом повним води і був оточений подвійним муром від 32 до 85 стіп грубим і 75 до 300 стіп високим. На мурах вносилися низькі вежі, що стояли на рогах мурів і одна від другої в відповіднім віддаленню, числом 250. В мурах було сто міняних брам, двайцять п'ять в кождім боці, відповідаючи числу улиць, що перетинали місто поперек. Місто було окрашене величавими будівлями і святинями і добицею з воєнних побід.

Навуходоносор був великим царем вавилонського царства, котрого довге правління забрало майже половину часу його існування. Йому то головню завдячувало воно свою велич і мілітарну могутність. Місто славалося своїм багатством і красою, що принесло за собою звичайно моральне зіпсуте, яке певного предтечу його розпаду і упадку. Воно було віддане зовсім ідопоклонству і всякому зіпсутю. Люде віддавали божу честь Ваалови і приносили йому в жертву людей. Як глибоко упали в ідопоклонстві можна пізнати із слів, якими Бог через пророка картав Ізраїльтян, як вони зіпсувалися, стикаючи ся з тамтими, — бремія 7:9; 19:5.

Імя Вавилон має свій початок, коли Бог не дозволив побудувати високої вежі, названої Бабиль [замішанс], бо Бог помішав їм язик; але в їх мові слово Бабиль, замість бути згідливим і нагадувати Боже невдоволене, означало „божі ворота“.

Місто Вавилон заняло визначне і впливове становище як столиця великого вавилонського царства і було назване „золоте місто“, „окраса і гордощі в Халдеїв.“ — Ісаїя 13:19.

За панованя Навуходоносорового внука Бельтазара наступив упадок Вавилону; який то звичайно приспішують тордість, достаток хліба і лінивство. Підчас коли нарід, не знаючи о грозячій небезпеченстві, віддавався неморальним забавам, перська армія під проводом Кира, неспостережено вдерлася до міста коритом Евфрату, [котрого воду спустили в викопаний канал], поубивала п'яних і здобула місто. Так отже сповнилися пророчі слова написані дивною рукою на стіні: — „Мене, мене, текед, уфарсин“ — котрі Даниїл об'яснив на кілька годин перед тим, що означали: „Бог почислив твоє царство і постановив йому кінець. Тебе зважено на вазі і знайдено дуже легким. Твоє царство розділено і віддано Мидіям і Персам.“ І так до чиста знищено се велике місто, що навіть забули і через довгий час не знали, де воно лежало.

Таким було се типічне, прообразове місто. Неначе великий млинський камінь укинтий в море, так воно утонуло сотки літ тому, щоби ніколи не повстати. Навіть загадка о нім сталася проклятом і пословицею. Тепер пригляньмося його анти-типові, або що він представляв і на кого вказував. Найперше розважмо, що говорить о тім св. Письмо, а опісля будемо бачити, як сі символічні слова красно надаються до теперішнього Вавилону.

В св. Письмі слово „місто“ є символом або означає релігійне царство, котре має за собою силу і вплив. Так приміром „свiate місто, новий Єрусалим“, звичайно означає: установлене вже царство Боже, побідників Єван-

гельської Церкви, котрі, будучи прославлені, будуть панувати в славі. Правдива Церква Христова є представлена символічно або образowo через жену: „невісту, жену Агнця“, в силі і в славі, котру Христос попирає своєю силою і властю яко муж. „І приступив до мене одец із семи ангелів... кажучи: Ходи, покажу тобі невісту, жену Агнця... і показав мені місто велике, святий Єрусалим.“ — Одркриті 21:9,10.

В такий самий спосіб будемо пояснювати таємничий Вавилон, велике церковне царство, „велике місто.“ (Одрк. 17:1-6), описане яко блудниця, упавша жінка, відпавша церква, — [бо правдива Церква Христова є всегда еще чистою дівицею] — вивисшена до влади і панованя, котру у великій мірі попирають земські царі і королі, світські влади, котрі в більшій або в менчій мірі є напосні її духом і її наукою. Відпавша, відступна церква стратила свою дівичу чистоту. Замість ожидати як заручена і чиста дівиця на свого небесного Жениха — мужа, аби бути вивисшеною, вона злучилася з земськими царями і стратила свою дівичу чистоту — так що до науки, як і що до характеру — аби приподобатися світові. За се отримала вона [і тепер еще до певного степеня має] теперішнє панованє і силу завдяки їх безпосередній і посередній підпорі. Ся її віроломність зглядом Господа Ісуса Христа, котрого імя носить, і велика її ласка бути „чистою дівицею“, зарученою Христу, були причиною, чому св. Письмо називає її блудницею. Знова її вплив яко царства священників, повного суперечностей і замішаня, є представлений символічно, образowo іменем „Вавилон“, котрий в найширшій своїм значіню, як символічно представлений через Вавилонське царство, показує на „Християнство“, а в тіснійшій значіню, як символічно представлено через старинне місто Вавилон, показує на „християнську“ церкву з імені.

А хотий „Християнство“ не прикладає до себе біблійної назви „Вавилон“, [котру надає йому св. Письмо] і його значіня: *замішанс*, котре дуже вірно стосується до него, се еще не доказ, що так воно не є. Також старинний Вавилон уважав за відповідніше називати себе: „воротами божими“, „брамою до Бога“, однак Бог надав йому імя: *Замішанс*. (1. Мой. 11:9) Так само є тепер з його анти-типом — „християнством“. Воно називає себе „царством“ Христа, воротами, брамою, що веде до Бога і до вічного життя, та Бог називає його „Вавилоном“ — *замішанем*.

Давнійше протестанти загально твердили і зовсім справедливо, що імя „Вавилон“ і описи пророків відносяться до Папства — до римського католицизму, та тепер починають займатися більше посланчаче становище і не хотять вже прикладати сего імені. Що більше! протестанські секти стараються всіма силами жити в згоді з папством і наслідують у всім римську церкву; спільно нараджаються і разом до ведна працюють. Через се вони стаються частиною її, а усправедливляючи її поступованє, сповняють міру її беззаконій подібно, як книжники і Фарисеї виповняли міру своїх отців, котрі уби-вали пророків. (Мат. 23:31,32) Розумієся, що так протестанти як і римо католики не признаються отверто до сего, бо коли би се учинили, тим самим видали би на себе засуд.

Св. Іоан бачив се в душі і показав, що кожний, хто зрозуміє правдиве значінє „Вавилону“, мусить стати разом з правдиво Божими людьми і опинитися в „пусти-

ни" — у відокремленню від світа і світських ідей і від звичайних позорів побожності, а посвятитися цілковито і в сильній вірі і довірі сподівати на Бога одного. „І повів мене духом у пустиню, і я бачив жінку, ... Вавилон.“ — Одрк. 17:3,5.

Позаяк царства всего цивілізованого світа підчинилися у великій мірі під вплив великих церковних організацій, головн. Палства, і прийняли від них назву „християнський“, „християнські царства“, та прийняли від них науку, що царі і королі отримали право панувати від Бога ітд., вони через се стаються також частю Вавилону так, як се показано на прообразі, імен. Вавилон називано не тільки місто, але і ціле царство. Звідси символічна назва „Вавилон“ прикладається не тільки до великих релігійних організацій, як Палства [Рим — римокатолицький, Вавилон — вавилонський], Православя, Протестантизму, але в ширшій значенню до всего „Християнства“.

Тому сей день суду над містичним [таємничим] „Вавилоном“ є днем суду над всіма „християнськими“ церквами і царствами; нещастя його повалить всю їх будівлю: — цивільну, суспільну і релігійну. Одинці будуть се відчувати відповідно до їх звязи з тими організаціями.

Держави не-християнські відчують на собі також тяжку руку сего дня, бо і вони злучилися з „християнськими“ царствами ріжними союзами: торговельними, мілітарними і другими. Зовсім справедливо! Бо вони також занедбали оцінити се світло, яке бачили і полюбили більше темноту, чим світло, позаяк їх діла були злі. Бо як пророк говорить: „Від огню бо ревности моєї погине вся земля [суспільні порядки]“ (Софонія 3:8); але проти „Вавилону“ „християнства“ „християнських царств“ через се, що вони сі ласки, які отримали, обернули на зло, за їх більшу одвічальність, розгориться страшний огонь гніву Божого і його невдоволення. (Єрем. 51:49) „Від гукію при заборі „Вавилону“ здригнеться земля, а плач їх залунає далеко проміж народами.“ — Єремія 50:46.

„ВАВИЛОН“ — „МАТІР І ДОЧКИ“

Деякі щирі Християни, не завважавши, що протестантизм збочив з своєї первісної дороги, не знають, які відносини панують між ріжними протестантськими сектами а Палством, і бачать тільки неспокій і переворотні науки у всіх релігійних системах і тревожно питають: „Коли ціле „Християнство“ має упасти, як упав Вавилон, то що станеться з протестантизмом, як овочем великої реформації?“ Се важне питанє. Та читатель повинен знати, що протестантизм такий, який він є нині, не є овочем великої реформації, але відступленем від неї. Протестантизм в нинішніх часах займає те саме становище, і так само поступає, як і римська церква, від котрої вони вирости неначе конарі. Ріжні протестантські секти [не хочемо відбирати честі сорозмірно небогатым ширим душам серед них, котрих Господь називає „пшеницею“ в супротивленню до переважаючого числа „дукілю“] се дійсні дочки сего здегенерованого систему так зовимого „християнства“ Палства, котрому св. Іоан. надає імя: „матір блудницям.“ (Одрк. 17:5) Ми не повинні забувати, що так римокатолики, як протестанти називають себе часто іменем: „матір і дочка.“ Римська церква звичайно називає себе з горда „святою матерю церквою“, а протестанти з вдоволенем називають

себе: „її дочками.“ В сей спосіб „величаються її соромом“, правдоподібно не думаючи о пятні, яке приймають від св. Письма, котре надає римській церкві імя: „матір блудницям.“ Так само римська церква, Палство, називаючи себе „матерю“, не думає, аби хтось хотів зазначити її сего титулу, або щоби хто важився вказати її на невідповідність її гордых слів і заперечити, що вона є тільки тою правливою церквою, котру св. Письмо називає „дівцею“ зарученою Христу. Її претенсії до материнства є вічною ганьбою так для неї як і для її дочок. Правдива Церква Христова, котру Бог за таку узнає, але котрої світ не знає, є все ще „дівцею.“ З її чистого і святого лона не вийшли ще дочки. Вона є ще дальше дівцею, вірною Христу і дорогою і любною Йому, як зіниця в оді. (Захарія 2:8; Псал. 17:6,8) На правдиву Церкву ніхто не може вказати як на *компанію-спілку*, від котрої відлучено всю полову, бо вона складалася з самої „пшениці“ і яко така є звісна Богу, без згляду на се, чи світ се узнає її за таку, чи ні.

Але придивімся як протестантські секти підтримують своє посвояченє до папства як дочок до матері. А що папство, римська церква не є якась собі одиниця, але велика релігійна організація, то дивлячись на символ, образ, ми повинні сподіватися, що другі релігійні організації, після взору дочок, будуть подібні матері, — розумієся не такі старі як вона і не такі зіпсуті як папство — але все таки „блудниці“ як і матір, в значенню, що релігійні організації називають себе, чи то зарученою дівцею, чи то нареченою Христа, а рівночасно забігають о ласку у світа і отримують від него допомогу, а все то за ціну невірности Христу.

Ріжні протестантські організації вповні відповідають сему описові. Вони є ті дочки, що народилися із римської церкви. Порід їх наступив в часі великих реформ, серед тяжких обставин для здегенерованої матері. Вони прийшли на світ як дівці, але між ними були не самі тільки такі, що бачили зіпсуте і бажали зміни, реформи на лучше. Між ними було багато таких, в котрих був той самий дух, що і в матері, і вони то взяли з собою багато фалшивих наук і теорій. І не тревало довго, як і вони впали у многі блуди материнські, чим доказали, що їм належить імя, яке надали пророки: „блудниці.“

Не забуваймо, що хотяй ріжні реформаторські рухи принесли велику користь, бо чистили „святиню“, однак правливою Церквою була тільки *кляса святини*, люде наскрізь посвячені Богу і як такі узнані від Него. Великі людські організації, названі церквами, не були нічим, тільки церквами з імен. Вони всі належать до фалшивих організацій, котрі тільки удають, в фалшивім світлі представляють і закривають перед світом *правдиву Церкву*, котра складалася із самих вповні посвячених і вірних Християн аж до смерті, котрі вірять в заслугу *сеї великої жертви за гріх*. Їх можна найти всюди. Розкинені то тут то там серед тих людських організацій або і оподаль від них, але всегда далекі від світського духа. Вони є тою „пшеницею“, про котру говорив наш Господь в приповіді. Він знає їх добре і вибирає зміж „дукілю.“ Хотяй не розуміють добре, чим є ті організації, вони покійно йдуть слідами Христа, а в Слові Божім находять для себе потіху і розраду в житю. Також не легко було їм в так званім Сіоні, де часто з бодем серця бачили світського духа, як він діяв через пишну клясу „дукілю“, котра убивала правдивого духа Христового. Вони є ті благословенні плачучі в Сіоні, бо для

них Бог приготував „красу замість попелу і олій радості місто плачу.“ (Мат. 5:4; Іса. 61:3) Серед теперішнього „жива“ наступає розділення їх від „букілю“, бо ціль Господня була: „нехай ростуть обоє аж до „жив.“ — [час, в котрім ми тепер живемо.] — Мат. 13:30.

Тому ся кляса „пшениці“ тепер пробуджується і починає пізнавати дійсне лице сих релігійних системів, на котрих Бог видав свій засуд. Як показано (Том 3.), сі реформи або рухи, аби завести зміну на краще, упадали під впливом „підхлібства.“ Скоро котрий рух очистив в дечім, зараз уставав, не допровадивши очищення до кінця. Бо коли бачили для себе яку користь, сейчас стали наслідувати римську церкву: прилещувалися світови, аби мати його ласку, забуваючи на вірність, яку повинні мати для Христа, для правдивої Голови Церкви. Церква і держава получилися разом, аби беречи своїх земських інтересів, а про дійсне багатство духове, о котре церква повинна була обігатися, забули зовсім. В такий спосіб уставив всякий поступ в реформах церкви. Що більше! замість поступати наперед до кращого, вони пішли до гіршого так, що нині і що до віри і що до діл стоять о много дальше по заді, чим були, коли розпочинали реформуватися.

Деякі з реформованих церков дійшли до влади і до поваги на рівні з земськими царями, як приміром Англіканська церква в Англії або Лютеранська в Німеччині. А котрі знова не мали такого щастя, як приміром деякі церкви в Америці, то учинили із світом многі компроміси [взаємно поуступали собі] задля менчих користей. Се є правдою, що підчас коли світські влади допомогли невірній церкві дійти до світських гонорів, вона з вдячності за се сталася їх співтоваришкою і приятелькою так, що тепер тільки охрещені світські люде виповняють величезну її більшість членів, і займають в ній майже всі визначніші становища, і в сей спосіб панують над нею.

Такий самий дух панував вже в самих початках церкви, котрий допровадив її до великого відпадення (2. до Солун. 2:3,7-10), і котрий поступенно але скорим кроком виріс у окремішні релігійні організації і так продовжається аж до тепер. Чим більше сі організації вросли в багатство, в число членів і в силу, тим дальше вони відпадали від християнської чесноти і набиралися зарозумілості своєї матери. Невелике число правдиво ширих Християн серед тих сект бачать се до певної міри і зі встидом і жалом серця признають се і падають над тим. Вони бачать, як ті ріжні секти всіма способами стараються приподобатися світови і позискати його поміч. Прекрасні і дорогі церковні будівлі, високі шпичасті вежі, звучні дзвони, великі органи, красні хори і співи, вигідні сидження, краснорічиві проповіді, концерти, базари, представлення, забави, льотерії, балі і танці, все те уряджують на те, аби приподобатися світови, а при тім і заробити гроші. Взнеслі і здорові науки Христа вкинули в кут, а на місце них проповідують сензації дня. Правду злегковажили і призабули і тим самим втратили духа її. Як вірно у всім наслідують сі дочки свою матір!

Як оден з многих доказів, що Протестанти величають ся своїм родом, нехай послужать слова одного протестанського священика, уміщені недавно в одній часописі: „Ви мусите признати, що римська церква є *матерю*. Її історія сягає непереривно аж до часів Апостолів. [Так! як раз вже там почалося відпадуване 2. до Солун.

2:7,8] *Кожду правду віри, яку маємо, завдячуємо римській церкві.* Если вона не є правдивою церквою, тоді ми є неправого ложа діти, а не сини.“

Так! майже всі віроісповідні блуди, котрих протестанти так сильно тримаються, взяли з собою з Риму. [З виімкою найбільших блудів папства, як: жертва служби Божої, почитане святих, убожествене діви Марії, образів і статуй, ушна словідь, уділюване відпустів ітд.] Вправді кожда реформа принесла поважний поступ, та на жаль! теперішні протестанти убігаються всіма силами о ласку і поміч старої „матери“, від котрої тиранства і блудного життя їх батьки три сотки літ тому утікли. Навіть самі найважніші підстави віри, котрі дали початок і підставу їх протестови, призабулися і отверто вирікаються їх! Найважнішу підставу віри „оправдане через віру“ в „неперестанну жертву“ [в жертву смерти Ісуса Христа на кресті] покидають а приймають стару католицьку догму: оправдане через діла і через богохульну жертву служби. Богато прічерів, преповідників як і звичайних членів признаєся публично, що вони не вірять, аби дорогоцінна кров Христа була жертвою викупу за грішників і могла їм помочи.

Хотяй правда між ними є багато вірних душ, котрі не знають, як стоять в дійсности справи в їх сектах, і щиро і із серця почитають Бога, будучи у тих Вавилонських системах, то однак се не змінє річи, що всі вони без виімку є „блудницями.“ Замішане панує всюди, а імя „Вавилон“ відповідає дуже добре цілій фамілії — „матери і дочкам“ і посвояченим з ними царствам, що назвали себе „християнськими царствами,“ се значить, в котрих Христос ніби то царствує.

Запам'ятаймо добре, що ті великі політично релігійні організації, котрі називають себе „християнськими царствами“, або „царствами Христа“, а котрих Бог називає „Вавилоном“, становлять не тільки підставу, але виповняють цілу будову теперішнього суспільного устрою. Сей загально названий „християнський“ устрій або лад мають не тільки сі держави, котрі підпирають „християнські секти“ або своїм законодавством і податками, а також і такі, котрі оказують віротерпимість, не підпираючи ні одної спеціальної секти, як Сполучені Держави Америки.

Наука є „божім праві королів і царів до панованя“, котрої учать і боронять майже усі секти або віри, сталася підставою старого ладу. Ся наука була причиною, що королі і царі Європи мали силу і повагу і могли панувати над людьми. Знова наука о „Божім“ установах священників перешкаждала дітям Божим поступати в річах Божих. Забобони і пересуди і брак просвіти несли з собою велике почитане і убожествуване уломих людей і їх наук, передань і пояснень Слова Божого. Сей то увесь устрій або лад має упасти і зчезнути в часі битви сего великого дня, — лад, котрий довгі століття тримав людей під ярмом властей цивільних, суспільних і релігійних. Те все сталося за Божим дозволенем (а не за його установленем і потвердженем, як вони твердять). Хотяй сей лад, сам в собі лихий, осягнув добру *тимчасову* ціль, бо охороняв світ перед анархією, котра без порівняня є гіршою, бо люде не були приготовані чинити щось кращого для себе самих, і тому, бо тоді еще не надійшов час на Тисячлітнє Царство Христа. Тому то Бог дозволив, аби всякі „улуки“ удаваня знайшли віру у людей на се, аби їх тримати в карбах аж до часу „Часу кінця“ — аж до кінця „Часів Поган.“

УПАДІН „ВАВИЛОНУ“

Читаючи пророцтва можемо виразно бачити предка-заний у них упадок Вавилону „Християнства“; а знаки теперішніх часів ще яснійше на це вказують. Що Вавилон „Християнство“ буде знищене раптовно, насильно і цілковито, це potwierджують слова св. Йоана: „І підняв оден сильний ангел каменя наче млинського, великого і кинув його в море, кажучи: „З таким розгоном буде кинений Вавилон, велике місто, і вже більш його не знайдуть.“ (Одр. 18:21; Єрем. 51:24-26, 42, 63, 64) А однак він мусів пережити поступовий процес упадку, о чім говорить Даниїл (7:26): „По тім засядуть судді відіймуть від нього власть заанапшувати та вигублювати до нащатку.“ Папську власть [і се невідлучно почитане духовенства взагалі] зломано на початку „Часу кінця“ — 1799. р. [Гляди Том 3.] Хотят дальший процес упадку був повільний, і навіть були хвилями ознаки позірною підвищення його, чого ніколи так не показували і не величалися тим, як тепер, то певність о цілковитім знищенні папства є рішуча, і його передсмертна боротьба буде страшна і раптова. Однак передше мусить папство досягнути часті своєї давньої поваги і величчя, як також і злучені з ним його дочка. Разом вони взнесуться на хвилю, аби разом могли бути раптовно стручені в пропасть.

Що кара для Вавилону буде велика, се річ зовсім певна. У пророків стоїть написано: „Про великий Вавилон згадано перед Богом, дати йому чашу вина лютої гніва його.“ „І Він пімстив кров своїх слуг з її рук.“ „Бо її гріхи дійшли аж до неба і згадав Бог злочини її. Віддайте їй, як вона вам віддавала; і подвоїть їй у двох по ділах її. В чашу, котру вам налила, налейте їй подвійно. Скільки славила себе і розкошувала, стільки завдайте їй мук і смутку. Бо говорить в своїм серці: „Сиджу царицею, і не вдова, і смутку не побачу.“ (Одр. 16:19; 19:2; 18:5-7) Хотят в найширшім значінні ці слова відносяться до папства, то однак включають в собі всіх тих, що є в якій небудь спілці або симпатії з папством. Всі вони зазнають подібних кар, як і папство. [Початок і примір тої кари бачимо в православній церкві в Росії.] (Одр. 18:4) Хотят царі земські зненавиділи блудницю і відкинули її (Одр. 17:16), то вона все ще говорить: „Сиджу царицею, я не вдова,“ і гордо кричить, що вона має право панувати над всіма царствами і що її давня сила і власть еще поверне назад.

О її зарозумілих претензіях свідчать найкраще слова одного катол. місячника: „Папа отримає наново свою давню посілість і буде неначе цар, позаяк сего потреба для добра церкви. Се дасть найвищий голові церкви більшу свободу і розмах. Папа не може бути довше підданим королю. Се вяже його і стисняє його вплив до доброго. Европа пізнала була сей вплив, який має папа, а в час великого горя, котре прийде і більше, чим се, яке тепер є, буде змушена поклонитися йому. Соціальні заворушення і червона анархія еще увінчає папу Льва або його наслідника дійсною властю, яку папи давніше мали і всі загалом її uznawali.“

Справді, відповідно як зближається день горя, духовенство буде старатися використати свою силу і вплив чим раз більше і більше, аби запевнити собі вплив у політиці через се, що воно може контролювати розбурхані елементи суспільности; але як надійде велика передомова хвиля в недалекій будучности, роз'ярені маси по-

гордять впливом духовенства і півнуть всі забори і червона рука анархії учинить своє страшне діло, а Вавилон „Християнство“, соціальне, політичне і церковне обернеться в руїну.

„Тим то,“ — говорить св. Йоан під впливом святого духа, — позаяк римська церква буде усилено боронити свого життя і власти, — „прийдуть одного дня язви її: смерть і смуток і голод, і буде огнем спалена [символічним огнем, смертельними нещастями для неї], бо сильний Господь Бог, що буде її судити.“* — Одр. 18:8.

„Так говорить Господь: Се я підйму проти Вавилону і живучих посеред него противників моїх [усіх, що симпатизують з Вавилоном], сильний вітер. І пішлю віяльників на Вавилон, а вони розвіють його і спустошать землю його; бо вони в час злиднів нападуть на него з усіх боків... Вигублюйте все військо його.“ — Єрем. 51:1-3.

„Тепер же відплачу Вавилоні (головно Папству) і усім жителям Халдейським (або Вавилонським—Християнству— всім царствам, т. зв. християнському світові) за все зло, що вони заплідили Синові в очах ваших, говорить Господь.“ (Єрем. 51:24) Коли згадаємо довге пасмо злочинів, якими Вавилон-Папство дусило і переслідувало святих Найвищого (правдивий Сион), і як написано, що Бог пімстить своїх вибраних і то в скорім часі; що відповідно до їх діл Він відплатить своїм противникам; і що Вавилонові віддасть удвоє (Лука 18:7,8; Іса. 59:18; Єрем. 51:6), ми починаємо розуміти, які страшні нещастя її чикають. Страшні декрети папські, — кара і заплата, яка чикає протестантизм за його теперішні коншахти з папством, — за спалених, помордованих, вигнаних, увязнених і торгтованих святих у всякий спосіб, який могли продумати, котрі виконувала римська церква з такою диявольською злобою в часах, коли мала власть, і виконувала рукою світських властей, від котрих домагалася сего і отримала, чикає її повна міра справедливої відплати; бо має отримати „удвоє за свої гріхи.“ А царства (християнські), що помагали їй в її злочинах і брали участь в її провинках, мусять випити враз з нею гірку чашу горечей аж до дна.

„І зроблю кінець Виліви в Вавилоні [божкові Вавилону—Папі]; і вирву з рота його, що він проковтнув [папа будучи в найбільшій горі відкине „великі горді слова“ і богохульні титули, які довгі віки приписував собі — що він є неомилний заступник, „заступник на троні Христа,“ другий Бог на землі“ ітд.] і не будуть уже народи наливати до нього. Бо і мурі Вавилонські [цивільні власти, котрі колись боронили його і в часті еще і тепер боронять] упадуть... Так говорить Господь: Широки мурі Вавилонські будуть до самих основ розвалені, а високі ворота його спалені огнем (будуть знищені); на дармо працювали народи [аби підперти і уратувати мурі Вавилонські] і люди мучились задля огня.“ (Єрем. 51:44,58) Се вказує на сліпоту людей і на вплив, який Вавилон має над ними; що будуть підтримувати його проти власних своїх інтересів; але помимо розлучливої боротьби о своє життє і аби затримати на дальше свою повагу і вплив, Вавилон упаде, наче великий млинський камінь кинений в море, і ніколи не повстане: „бо сильний Господь Бог, що буде її судити.“ Аж тоді люди зрозуміють своє предивне оскоблене, і що упадок Вавилону-Папства і теперішнього „Християнства“ сталося за волею Божою. Одр. 19:1,2.

Такий буде упадок Вавилону-Християнства, котрий бачили і предсказали Ісаїя і другі святі пророки. І се станесе помимо сего, що посеред него є багато Богу дорогих людей, котрим Він розкаже через свого пророка, кажучи: Ви мої святі „підійміть знамено воєнне (знамя святої правди о Царстві, чистої від давних традиційних блудів, котрі через довгі віки закривали її неначе хмари) на верху гори (між тими, що становлять завязок Божого Царства); кликніть голосно (щиро і широко) голосіть сю правду перестрашеним вівцям стала Господнього, котрі ще доси перебувають в Вавилоні); махніть рукою (покажіть їм силу правди приміром, як також нехай учують о ній), щоб (як послужні і охотні, правліві вівці) наступали на ворота сих вельмож (аби і сі могли наглядно пізнати шасте правдиво посвячених і наслідників небесного Царства).“

Се слово перестороги учує той, хто „має уши до слухання.“ Ми живемо в останнім протягу часу, званім Ляодипейським, Євангельської церкви „пшениці і кукілю.“ (Одр. 3:14-22) За се, що ся церква не оказує теплого серця, а тільки гордість, духове убожество, засліплене і своєю наготою, Христос дає її нагану і раду, аби покинула сейчас свої злі дороги, аби не було за пізно. Та Господь знав наперед, що тільки мале число послухає перестороги, тому обіцяє дати нагороду не всім, до котрих промовляв, а тим немногим, що ще мають ухо охоче до слухання правди, що побілять світського духа і духа Вавилону. „Хто побідить, дам йому сісти зо мною на престолі моїм, як і я побідив і сів з Отцем на престолі Його. Хто має ухо (є охочий слухати і йти за словами Господніми), нехай слухає, що Дух говорить церквам.“ Але на тих, що не слухають, вишле Господь своє невдоволене.

З малими виїмками ціле християнство оказує лишень гордість, хвалиться своєю праведністю і само-вдоволенем, се кождий бачить. В серцю своїм говорить: „Сиджу паницею, і я не вдова, і не побачу смутку.“ Самі себе величають і живуть в розкошах і приговорюють собі: „я багатий і збогатів (майна маю подостатком) і нічого (більше) не потребую,“ а не знають, що вони бідолашні і мізерні і вбогі і сліпі і голі.“ Ані не хотять слухати Господа, аби купити собі (за ціну само-посвяти) золото перочищене огнем (дійсне багатство, небесне багатство, „божественну природу“), і білу одіж (одіж приписаної праведности Христової, котру так многі відкидають, аби показатися перед Богом в своїй неправедности), і масти, аби намастити нею очи (цілковите посвячене і піддане себе волі Божій, як сего учить святе Письмо), аби міг бачити і був здоровий. — Одр. 3:18.

Світський дух так оволодів церковними властями „християнства“, що зреформувати сей систем є неможливо. Одиниці можуть уникнути свої судьби, тільки коли скоро і в час покинутий його. Надійшла година суду, а на стінах сего систему рука Божа винисала чудні і таємничі слова перестороги: „Мене, мене, текем, уфарсин.“ — БОГ ПОЧИСЛИВ ТВОЄ ЦАРСТВО І ПОСТАНОВИВ РОМУ КОНЕЦЬ! ТЕБЕ ЗВАЖЕНО НА ВАЗІ І ЗНАЙДЕНО ДУЖЕ ЛЕГКИМ! — А пророк Ісаїя (47) візизваєся, кажучи:

„Зійди в низ та сядь на землі в поросі, ти дівине, дочко Вавилонська [так насміхаєся з неї, бо вона називає себе ще чистою дівцею]; усядь на землі, бо вже престолоа нема, ти дочко Халдейська; бо вже більше не будуть звати тебе ніжною та розкішною... Сиди мов-

чки, заховайся у темноті, ти дочко Халдейська; тебе вже не будуть царицею царств величати... Ти міркувала собі: я до віку царицею буду, а не брала до голови того, і не подумала, що станесе опісля.“ „Тепер же вислухай ти розкішнице, що живеш безжурно, та приговорюєш у своему серцю: ось я — другої такої нема; вдовницею сидіти не буду та й втрати в дітях не зазнаю. Но нагло, одного дня прийде на тебе одно і друге, вдовництво і бездіцтво. [Порівнай Одрите 18:8]; в повній мірі вдарять вони на тебе, дарма, що в тебе повно чародіїв та знахорів без ліку. Я безпечна, ти все говорила в твоєму ледарстві: хто бачить, хто знає? (Світська) мудрість твоя і знане твоє звели тебе з розуму так, що ти в серцю мовляла: Я, а ніхто крім мене! Отже прийде на тебе лиха година: ти і не знати будеш, звідки воно возмесе; а нападе на тебе біда, що її годі буде відвернути; несподівано впаде на тебе пужда, про яку ти і не гадаєш.“ — Порівнай Одрите 18.

Такі слова вирачено торжесвенно проти Вавилону! Добре учиняють ті, що є ще в його середині, коли послухають перестороги і голосу Господнього: бо „так говорить Господь:...Втікайте з посеред Вавилону і ратуйте кожну душу свою, щоб і вам не погібнути за беззаконство його; бо се година пімсти Господньої, — Він віддає йому заплату його...бо суд над ним дійшов до неба і сягнув аж за хмари...Виходи зпосеред нього, мій народе, ратуйте кожну душу свою від жаркого гніву Господнього.“ — Єрмія 51:1,6,8,9,45. Порівнай Одрите 17:3-6; 18:1-5.

Для тих, що послухають розказу і вийдуть з Вавилону, остає тільки одно місце як прибіжище. Не йти до нової секти і під нове ярмо, але до „тайного місця Найсвятійшого“ — се значить, до місця або в стан цілковитого посвячення себе, як се показано в прообразі „Святая і Святая Святих“ (Псал. 91) „Хто під покровом Всевисшнього, той буде в тіні Всемогучого.“ І такі можуть сміло сказати навіть серед найбільших нещаст сего дня: Господи, Ти моя пристань і твердиня, мій Бог, на нього буду вповати.

Вийти з Вавилону, се не значить виємігрувати зпоміж народів „християнських“ царств; бо не тільки християнство, але ціла земля має бути пожерта огнем гніву Господнього [нещастями як огонь]; хотий найбільший гнів його буде проти найбільше просвічених царств, котрі знали, або в найгіршім разі мали подостатком нагоди пізнати волю Божу. Під розказом сим треба розуміти: відділитися і пірвати всякі звязи з „християнством“ — не брати участі ні в його цивільних, ні в релігійних організаціях; і так з самого принципу, як ізза вказівок розуму і ради Божої.

Скоро світло „правди живива“ просвітить в більшій мірі наш розум і ми побачили ясно погань блуду, ми мусимо пійти за правдою і покинути компанію з блудом і заперестати попірати його. Се значить, ми мусимо покинути різні релігійні організації, що в фалшивім світлі представляють Бога і перекичують його Слово. Зглядом існуючих цивільних властей ми маємо бути немов чужинці; не як такі, що супротивляються, але мирні і послужні законови після засади: що цісарське цісарю, а що Боже Богови. Ми є чужинці, котрих вітиною є небо, не земля; там де ходить о праведність, справедливість, милосердя і мир, там наше місце і робота.

Світло правди звільняє нас від всякої присяги і зобов'язань зглядом різних товариств; бо ми до тепер хо-

дили в темноті, а від тепер в світлі в Господі і маємо ходити як діти світла, не маючи нічого спільного з безсвітними ділами темноти. — до Ефесян 5:6-17.

Та чим ближше наближаємося до великої кризи сего „лихого дня“, сі, що приглядаються і розбирають відбуваючіся події в світі „пророчого певного слова“, розуміють, що краще є усунутися від усіх соціальних і фінансових зв'язей, котрі, як знаємо, мусять упасти в часі всесвітньої революції і анархії. В тім часі (і пам'ятаймо, що се правдоподібно станесе в протягу кількох будучих літ) фінансові інституції, в тім асекураційні компанії і добродійні товариства упадуть, а їх „готівка“ окажется безвартісна. Ні печери ні скали гір не будуть їм охороною перед гнівом сего „лихого дня“, коли розбурхані філії моря стануть пінитися і гудіти і бити об гори [царства Одр. 6:15-17; Псал. 46:3]; і прийде час, коли „люде срібло на улицю повикладають, а золотом буде в них ні за-що; бо ні срібло ні золотом не зможіть їх уратувати в день палкого гніву Господнього. Вони не заситять ними душ своїх, і не наповнять утроб

(Читаючи сей артикул читачеві жусить мати на увазі, що він як і попередній „Суд над царствами“ був написаний 17 літ перед Всесвітньою Війною. Як предивно сповнилося тамте про-

своїх: бо вони були приводом до їх беззаконностей.“ (Езекиїл 7:19; порівняй також стихи 12-18, 21, 25-27) В такий спосіб Господь учинить, що *житє* чоловіка буде дорожше, чим найчистіше золото, чим золото Офирське, — Ісаїя 13:12.

Але сі, що для них Найвисший буде прибіжищем, не потребують боятися сих часів. Він покриє їх своїми крилами і під Його охороною вони будуть безпечні. Так! Він окаже їм своє спасенє, ратунок. Хоч найлютіші хвили прийдуть, сі нехай знають, що „Бог нам прибіжище і сила, скоро поміч в нещастях. Тому не злякаємось, хоч би земля зворушилася (хотят теперішній лад буде зовсім повалений) і гори (царства) захиталися серед моря (в анархії). Хоч би ревіли і пінились води його, гори тряслися від його гніву.“ Бог буде посеред своїх вірних святих, котрі вибрали собі Його за прибіжище і вони не впадуть. Бог допоможе Сионові незадовго в поранку Тисячліття; вони будуть „гідні уйти того всего, що має прийти на світ.“ — Псал. 46; Євангелія Луки 21:36.

роцтво і ще сповняєся дальше, так віримо, що все, що тут написане, сповниться як найвірніше. — Увага перекладача.)

„Я Є ХЛІБ ЖИТЯ“

„Істинно, істинно говорю вам: шукаєте мене не тому, що бачили чудеса, але що їм хліб і наситились. Дбайте не про страву, що минаєся, але о страву, котра перебуває в житє вічне, котре Син чоловічий вам дасть... Не Мойсей дав вам хліб з неба, а мій Отець дав вам хліб правдивий з неба. Бо хліб Божий є той, що сходить з неба і дає житє світові... Я хліб життя; хто до мене приходить, не буде голодувати, а хто вірить в мене, не буде прагнути ніколи... Я хліб живий, що зійшов з неба. Коли хто їсть сей хліб, жити буде по віки, а хліб, що я дам, се моє тіло, котре я дам за житє світа. І сперечалися між собою Жиди, кажучи: як може він дати нам тіло своє їсти? І сказав їм Ісус:... Коли не будете їсти тіла Сина чоловічого і пити його крові, жити не будете мати в собі. Хто їсть моє тіло і п'є мою кров, має житє вічне і я воскресну його в останній день... Многі з його учеників слухаючи, говорили: Тверде се слово і хто може його слухати? А Ісус... сказав їм: Се вас соблазняє? А що, коли побачите Сина чоловічого, як входить там, де був перше? СЕ ДУХ, ЩО ОЖИВЛЯЄ, ТІЛО НЕ ПОМАГАЄ НІЧОГО. СЛОВА, що я вам говорив, се ДУХ І ЖИТЄ.“ — Євангелія Йоана 6:26-63.

БУЛО се з початком третього року. Саме тоді Ірод стяв го- нову Йоанови Хрестителеви. Тому Ісус покинув Галилею і переправився через Тверядське море, аби удатися в пустиню. А було се перед самими святами Пасхи. Нарід, що ішов громадами до Єрусалиму на свято, чуючу, що Ісус пішов в пустиню, завернувши з дороги і пішов Його шукати. Ісус побачивши став їх научати, а опісля п'ятьма хлібами і двома рибами накормив в дивний спосіб велике множество людей. Коли побачив, що люде хотять окликати його царем, наказав Апостолам переправитися назад до Капернауму, а сам пішов на гору. Вночі коли ученики задля бурі не могли дістатися до другого берега, Ісус прийшов до них по воді, успокоїв море і щасливо прибули до Капернауму.

Нарід же, що там був, накормившись хлібом, по східному звичаю переночував в полі. На другий день, як побачив, що нема Ісуса ні його учеників, повлізали в лодки і пустилися в сторону Капернаума. Знайшовши Ісуса, кажуть: Учителю, коли ти прибув сюди? На се Ісус відповів їм: Істинно, кажу вам, ви шукаєте мене не тому, що бачили чудеса, а тому, що їм хліб і наситилися. Старайтеся не о страву, що гине, але о таку страву, котра дасть вам житє вічне. Такого рода страву готов вам дати Син чоловічий, бо на нім положив печать свою, се значить, признав його на се сам Отець Бог, аби він міг принести благословенє. В сій відповіді бачимо мудрість нашого Господа. Коли зробив чудо, накормивши людей, тоді не гово-

рив їм ніякої науки, а лишив їх зовсім в спокою, а тепер замість учинити нове чудо, став їх научати, беручи за підставу своє чудо.

Його слова поділяли на люде. Вони призналися, що хотят бачили чудо і могли подумати, що той, що учинив його, міг їх чогось доброго научити, та вони були заняті тільки справами земськими, тільки земним хлібом, а про щось висше не хотіли і подумати. Тому тепер питаються: „Що нам робити, щоби чинити ДІЛА БОЖІ?“ Що маємо чинити, щоби мати таку поживу, котра принесла би нам ласку Божу і дала житє вічне? Як ти думаєш, що маємо чинити, щоби подобатися Богу?

Сега як раз Ісус бажав від них почути. Ісус відповів їм, що діло, яке вони повинні сейчас учинити, се, щоби увірували в него як в того, котрого Бог післав, се значить, щоби прийняли його за Мессію. Та вони відповіли, кажучи: По чім маємо тебе пізнати, що ти є Мессія? Дай нам який наглядний знак, щоби ми повірували, що ти є Мессія. Бо се, що ти накормив вчера п'ятьма хлібами і двома рибами п'ять тисяч людей, ще не доказ, що ти є Мессією. Мессія має бути подібний Мойсейові, тільки має бути більший, чим Мойсей, а чудо, котре ти учинив, не є більше від тих, які Мойсей чинив. Ти накормив оден раз п'ять тисяч людей, маючи п'ять хлібів і дві риби, але Мойсей кормив наших отців довгі літа в пустині, не маючи ніякого хліба, щоби розпочати. Манна, котру він давав їм, падала з неба; як написано: „Хліб з неба дав їм їсти.“

Сі люди здорово думали під певними зглядами — вони не хотіли дати себе повернути в легкий спосіб, вони хотіли бути добре переконані, закнм мали би повірити в Ісуса як в Мессію. Вони чули, що другі люди далися звести фалшивим Мессіям, тому вони хотіли триматися твердо так, як було записано в св. Письмі, що той, которого би вони могли прийняти за Мессію, мусів бути більший, чим був Мойсей і бути в стані кормити їх і всіх людей кожного дня — і то хлібом висшим, чим той, який давав Мойсей в пустини.

Тоді Ісус став викладати свою науку і показувати, що порівнянє між ним а Мойсейом було не в тім, хто дасть більше лучшого земського хліба, але хто дасть небесну поживу, духову поживу, котра дасть їм небесне жите. Він наперед звернув їх увагу, що вони мияться, если думають, що то Мойсей давав манну, кажучи виразно: „Не Мойсей давав вам хліб з неба, але мій Отець.“ Не приписуйте чести тому, кому не належиться. Правда, Мойсей доступив великої ласки, бо Бог вибрав його за свого слугу і як Законодавця для Ізраїля, але він ніколи не давав манни ані не посилав її. Мій Отець, що зсилав манну в пустини, посилає тепер инший хліб життя, инший рід поживи, инший рід манни з неба — не дословний, але символічний. Хліб, який тепер Бог наміряє прислати для своїх людей, сходить також з неба, і має бути хлібом життя для цілого світа. І хто буде його їсти, буде міг жити не тільки кілька літ, але цілу вічність.

„ВСЕГДА ДАВАЙ НАМ ТОГО ХЛІБА“

З їх відповіди пізнаємо, що слова Ісусові припали їм до серця, бо сказали: „Господи, всегда давай нам того хліба.“ Закликали подібно, як невіста Самаританка, до котрої Ісус був сказав: „Коли би ти знала дар Божий, хто се, що до тебе говорить: дай мені пити води, ти просила би у нього, а він дав би тобі ВОДИ ЖИВОЇ.“ І пояснюючи її, яка користь для людей з сеї ВОДИ живої, сказав: „Кождий хто не сю воду (із звичайної студні, керниці), знов запрагне; але хто нагесе води, котру я йому дам, не запрагне повіни; бо вода, котру я йому дам, буде в нім ЖЕРЕЛОМ води, що тече в жите вічне (буде мати жите вічне). Сказала до нього жінка: Господи, дай мені сеї ВОДИ, щоб я не запрагла, ані не приходила сюди черпати.“ (Іан 4: 10,13-15) Сі обі просби так жінки Самаританки, як і тих людей показують, що всі люди в тім часі бажали мати щось висшого, чим мали до сего часу. Історія посвідчає, що від найдавніших часів люди всегда шукали за жерелом здоровля і за поживою, котра давала би людям здоровля і продовжала теперішнє жите, а если можливо, щоб зовсім усунула смерть. Кождий мусить признати, що такої поживи ні води еше ніхто не знайшов. Але чоловік прагне сего і не тратить надії, що може колись вдасться йому знайти.

Ісус, користаючи з сего, промовив: „Я є (тим) ХЛІБОМ [і ВОДОЮ] життя. Хто „приходить до мене“, не буде голодувати, і хто „вірить в мене“, не буде прагнути ніколи.“ Та слова Господа Ісуса були за глибокі для тих людей; вони не могли порозуміти значіння їх. Не можемо сему дивуватися. Як не розуміли тоді, так еше дуже багато людей не розуміє значіння тих слів і нині.

Аби порозуміти їх, розважмо добре, що дальше Ісус сказав. Я є тим хлібом життя, я є манною, що з неба впала — не як манна в пустини, що падала з обляків, — але я з самого неба сходжу. Я покинув добровільно славу небесну, яку я мав з Отцем моїм, ще перед заложенєм світа; я понизив себе, і згодив ся перемінити свою духову природу а прийняти земську, чоловічу природу; я стався чоловіком — котрий тепер до вас говорить. „Я є хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, буде жити повіни, а хліб, що я дам, се тіло моє, що я дам за жите світа. Хто їсть моє тіло і пє мою кров, має жите вічне.

Я воскресну його (збуджу його до життя) в останній день. Моє тіло, се правдивий покарм, а моя кров се правдивий напій. Хто їсть моє тіло і пє мою кров, в мені перебуває, а я в нім. Як післяв мене живий Отець і я ЖИВУ Отцем, так хто їсть мене, той буде ЖИТИ мною.“

Стоячі довкруги Ісуса Жиди і деякі ученики його чуючи сі слова і не розуміючи їх, стали шемрати, кажучи: Як то може бути, аби він з неба зійшов. Та-ж ми знаємо його отця і матір, а він каже, що з неба зійшов, (Іоан 6:41,42) і що є хлібом. До того еше каже, що дасть їсти людям своє тіло і пити свою кров, і що хто не буде їсти його тіла і не буде пити його крові, не буде мати життя в собі. Як се може бути? Ми нігде не чували, аби хто давав своє тіло їсти або кров пити? Навіть, если би хто такий знайшовся, то напевно не було би такого, що хотів би ламати заповідь Божу, дану Мойсейом, і пив людську кров, або їв людське тіло, хіба який дикун.

Вони брали Ісусові слова дословно так, як чули. Як думали, колись Жиди, так подібно розуміє сі слова багато „Християн“ з імені. Вони також беруть дословно слова Ісуса і думають, що мусять щось їсти устами і щось пити. Не хотять бачити і не знають того, що Ісус зганив Жидів і тих учеників, що брали його слова дословно. „А Ісус знаючи сам в собі, що шемрають на те його ученики, сказав їм: Се вас соблазняє?“ що я сказав: я з неба зійшов. Вас се соблазняє, що я сказав: що моїм Отцем є Бог, а не Йосиф, як ви собі думаете? „А що [буде], если побачите Сина чоловічого, як він входить там (до неба до Отця), де був перше?“ Ви негодуете на те, що я сказав, що я дам моє тіло їсти і мою кров пити, та що хто не буде їсти мого тіла і пити моєї крові, не буде мати життя в собі? І тоді каже їм виразно: „Се дух, що оживляє, тіло не помагає нічого! Слова, що я їх вам говорив, се дух і жите!“ (Іоан 6:61-63*) Не думайте, сказав Він тими словами, що я дам своє тіло пократи чи живе чи мертве, аби опісля хто його їв, або мою кров, щоб хто її пив; бо ані мого тіла не вистарчило би для багатьох людей, так само і моєї крові не старчило би для всіх. Слова, що я говорив, треба духово розуміти, не тілесно, не матеріально, — так пояснив сам Ісус.

Хоч такі ясні слова Ісуса, то однак католицька і православна церква учать противно! Вони кажуть, що Ісус учив, що такі буде давати дійсно своє матеріальне тіло їсти і свою дійсну кров пити. А що не мали тіла Ісусового ані його крові, бо вилялась на хресті, отже порадили собі в легкий спосіб. Кажуть, що кождий священник, коли вимовить певні слова над вином і над хлібом, сейчас вино перестав бути вином, а стається кровю Христовою; хліб вже не хліб, а стається дійсним тілом Христа. Або що тоді є там цілий Ісус Христос. Виходить, що кождий священник має таку власть, яку має сам Бог Отець, а навіть еше більшу! Бо найсвятіший Бог всего оден раз посилав свого Сина на землю, аби терпів і умер за людей, а священники можуть се чинити кожного дня, часами і два рази на день! Не робить ріжниць, чи він ділає се в тверезім стані, чи в п'янім, чи жие морально, чи деморалізує людей, чи може забив кого. Словом, коли він вимовить певні слова, тоді возлюблений Син Божий мусить послухати такого священника! Так вони учать! Чи може бути більше богохульна наука? Подумай добре!

Ап. Павло під впливом Божим предсказав наперед, що так буде. Він, напминаючи вірних в Солуни, аби не далися звести тим, що говорять, що Христос вже вдруге приходить, писав: „Нехай вас ніхто не зводить ніяким способом, будьто би уже настає день Христовий, бо „наперед прийде відступлене (від віри) і відкритися чоловік гріха“, (інституція гріха, котра спричинить се відпадене від віри, і люди мусять наперед спізнати, що вона є тана, бо вона є) „син погибелі“, котрий противиться і виноситься понад все, що називають Богом або маєста-

тем (читалище) так, що сяде в храмі Божім неначе бог, показуючи себе, що він є бог (що має таку власть, яку має Бог).“ Хто бачив на образку, як несуть палу до церкви убраного у всі коштовні ризи, з золоту короною на голові, і пригадає собі всі його титули і власть, яку він собі приписує, сей зрозуміє слова Ап. Павла. Або, если бачив, як в'їжджає до села єпископ та яку параду йому роблять і престол, і порівнає з життям Ісуса Христа і Апостолів, і застановиться хвилину над тим, тоді отворяться йому очі і все зрозуміє!

І так далше пише: „сего беззаконника, чоловіка гріха“ Господь Ісус УБЕ ДУХОМ УСТ своїх і знищить явленням приходу свого.“ „Сей чоловік гріха прийде за діланем сатани з усього склаю і знаками і ЛОЖНИМИ чужаками.“ Буде говорити, що то чудо, а се не буде чудом, але будуть люди, що повірять. (2. до Солун. 2:2-4,8-10) А Христос сказав: „(Наука) Слово, котре я говорив, воно буде судити його в останній день.“ Йо. 12:48

Та до сего не прийшло відразу! Поволи, довгих літ потреба було. Чим далше по смерті Ісуса Христа і Апостолів, тим більше покидали науку Ісуса Христа, аж вкінці з його науки лишилася сама форма. Поведенє всіх церков в часі Всесвітньої Війни показало їх правдиве лице. Їх поведенє отворило людям очі. Війна посвідчила найкраще, кого вони більше слухають, чи Бога і Христа, чи людей. Історія каже, що всі вони послушались царів і королів земських, а Бога, Царя небесного, не послушались! Злегковажили його науку: Не убий! Подоптали науку його Сина а нашого Спасителя Ісуса Христа: Любів ворогів ваших! На устах мали його слова, а в серці ненависть і револьвер в руках! Вже і сліпі починають бачити, що вони не є Христові, і що їх наука не є Христова!

Все таки кожний рад би знати, чому до сего прийшло. Деякі не знаючи причини, думають, що Ісус Христос установив так на своїй останній вечері пасхального агня, і приказав перемінювати хліб в своє тіло, а вино в свою кров. Погляньмо до Євангелій, чи справді Євангелисти так пишуть:

У Євангелиста Матея читаємо (26:26-28): „Коли вони їли (пасхального агня), Ісус взяв хліб і поблагословивши переломив і роздав ученикам і сказав: Приймійте і їдьте, се є тіло моє. І взяв чашу і віддавши хвалу, подав їм, кажучи: Пийте з неї всі, бо се є кров моя Нового Завіту, що за многих проливається на відпущенє гріхів.“

Євангелист Марко пише: „Як же вони їли, взяв Ісус хліб і поблагословивши, переломив і дав їм, кажучи: Приймійте, се є тіло моє. І взявши чашу, та віддавши хвалу, дав їм і пили з неї всі. І сказав їм: Се є кров моя Нового Завіту, що за многих проливається.“ — Марко 14:22-24.

Євангелист Лука пише: „Бажаєм забавити вас пасху їсти з вами перш, заким прийму муки. Бо кажу вам: Що від нині не буду їсти, поки не сповниться в царстві Божім. І взяв чашу, віддав хвалу і сказав: Возьміть її і розділіть між себе. Бо кажу вам, що не буду пити з плоду виноградного, поки царство Боже не прийде. І взяв хліб, віддав хвалу і переломив і дав їм, кажучи: Се є моє тіло, що за вас дається. Се творить на мою ПАМ'ЯТКУ. Так само і чашу по вечері, кажучи: Ся чаша є Новий Завіт у моїй крові, що за вас проливається.“ — Євангелія Луки 22:15-20.

Євангелист Йоан не пише про се нічого.

Отже бачимо, що із трьох Євангелистів, котрі се записали, ні оден з них не каже, аби Ісус Христос наказував своїм Апостолам, або дав власть перемінювати хліб в його тіло, а вино в його кров. Ні! ані слова про се! Лише оден з них, Лука, записав приказ Христа, аби вони так робили на його пам'ятку. Кожний з нас знає, що значить робити щось на пам'ятку чийсь або чогось! Обходимо прецінь пам'ятки різних осіб або подій.

А щоби ніхто не міг посудити нас о злу інтенцію, наведемо

слова самого Апостола Павла, що він розумів під приказом Христа: РОБІТЬ СЕ НА МОЮ ПАМ'ЯТКУ.

В 1. посланню до Коринтян (11:23-26) Ап. Павло так пише: „Бо я прийняв від Господа, що і вам передав, що Господь Ісус тої ночі, котрої був виданий, взяв хліб і віддавши хвалу, переломив і сказав: Се є моє тіло, що за вас є ламлене. Се творить на мою пам'ятку. Так само і чашу по вечері, кажучи: Ся чаша є Новий Завіт у моїй крові. Се робить, скільки разів будете пити, на мою пам'ятку. Бо скільки разів їсте сей хліб і пете сю чашу, СМЕРТЬ Господню ОПОВІЩАЄТЕ, аж Він прийде.“ Отже св. Павло каже виразно, що Апостоли, коли пили вино і ламали хліб, обходили пам'ятку смерті Господа Ісуса. Так бо наказав чинити сам Ісус Христос, обнявши Апостола в видінню. Між пам'яткою смерті Господа Ісуса, а його дійсною смертю є велика різниця!

В посланню до Римлян той сам Апостол Павло так пише: „Христос, воскресши з мертвих, уже більше не вмирас; смерть уже не має над Ним влади.“ (Рим. 6:9,10) Та й не потреба, аби Він вдруге умерав, як то католицькі і православні священники учать, що за кожним їх вимовленем певних слів сходять на престол живий Ісус Христос і там умирає. А св. Апостоли учать протинно: „Христос раз умер за наші гріхи, Праведник за неправедних, щоби привести нас до Бога.“ (1. Петра 3:18) „Він (Ісус) не має потреби кожного дня приносити жертви перше за свої гріхи, а опісля за гріхи людей (народа), бо Він виконав то раз, коли приніс в жертву самого себе.“ (до Жидів 7:27) Отже Христос ані не вмирас більше, ані ніхто не може його вдруге усмертити в жаден спосіб!

Священники ще учать, що Ісус Христос тримав хліб в своїх руках, поблагословив його і вимовив над ним слова: Їдьте, се є тіло моє, і хліб стався його тілом, і аж тоді подав його ученикам. Підчас коли кожний, перечитавши ще раз усі уступи з євангелій, переконаєся, що Ісус Христос роздав хліб і тоді сказав до них: Їдьте, се є моє тіло.

ЧИ БУЛО СЕ ДІЙСНЕ ТІЛО ХРИСТА?

Католицькі і православні священники учать, що се було дійсно правдиве тіло Христа. Або як вони учать, що навіть в найдрібнішій частині хліба є цілий Ісус Христос, отже по їх науці в той вечір було там 13 Христів. Оден Христос, що говорив, а 12 Христів було в хлібі, що тримав кожний Апостол в своїй руці. Бо мовляють, Христос перед своєю смертю не говорив би символічною, переносною мовою. Чому таке говорять? Бо не читають! Теології учаться в латинській мові, котру тяжко розуміють і тому ненавидять її. Старославянською мови не розуміють і також не читають. Деякі з них що й но в семінарії навчилися читати по старо-славянськи. Коли по чотирох літах пішов на службу, учився хіба проповідей, як сказати людям, а до св. Письма не заглядав, хіба що мусів перечитати в церкві. Як би читали, знали би, що Ісус Христос учив всегда, уживаючи переносних зворотів, порівнянь, образів, або учив символічною мовою.

Того самого вечера Ісус, відповідаючи Томі, сказав: „Я є дорога і правда і життя: ніхто не приходить до Отця, тільки мною.“ (Йоан 14:6) Далше до всіх таке сказав: „Я правдива винна лоза (виноградина), а мій Отець виноградар. Кожду галузку (вітку) в мені, що не приносить плоду, відтинає, а кожну, що приносить плід, очищує, щоби більш плоду приносила.“ „Я винна лоза (виноградина), ви галузки (вітки); хто перебуває в мені, а я в нім, той приносить много плоду, бо без мене не можете нічого робити. Коли хто не буде перебувати в мені, буде відкинений геть, як галузка і зісхне, і зберуть її і вкинуть в огонь і згорить.“ (Йоан 15:1,2,5,6)

Найже тепер хто, йдучи за наукою сих священників, схоче

показати, про яку дослівну дорогу навчав Ісус Христос? Або, чи по тих словах Ісус стався дослівною дорогою, по котрій ходять люди? Або чи Він стався якою винною лозою, а Апостоли галузками, а Отець небесний стався винаром? Чи є який розумний чоловік, що хотів би так розуміти слова, сказані Ісусом на останній своїй вечері? Певно, що ні! Та католицькі і православні священники стараються брати дословно слова Христові. Та не всі! Лише такі, з чого мають для себе великий дохід в грошах і славу. Як раз се, перед чим Ісус Христос так дуже остерігав своїх учеників!

ЩО-Ж ОЗНАЧАЛИ СЛОВА ІСУСА?

Того вечора Ісус з своїми учениками споживав пасхального агнца на пам'ятку, як Ізраїльтяни на розказ Божий убили агнца в вечері перед своїм виходом з Єгипту і спожили його цілого. Кровю того агнца покрили двері і одвірки своїх дверей і в сей спосіб охоронили своїх первородних синів перед неминущою смертю. Кров або убитого агнца виратувало первородних Ізраїльських від смерті, а самих Ізраїльтян освободило з неволі Єгипетського Фараона. Тамтою агнець був тільки прообразом Христа. Ісус се розумів. Він знав, що має виповнити тепер сей прообраз на собі. Він знав, що Він має умерти за цілий світ і своєю смертю, віддавши своє життя на смерть, Він має сплатити кару, яка впала була на Адама і на його потомків, і дати їм життя.

В Божім плані було, щоби Ісус, нагороджений за свою велику жертву, (яку з себе зложив) і вивисшений за се до Божественної природи, отримав царство, в котрім мав би певну громаду, котра царствувала би враз з Ним в тім царстві. Се значить, вони мали би бути царями і спів-наслідниками з Ним в тім царстві; Ісус мав бути їх Гоговою, а вони членами сеї царської родини або Христовим тілом.

Через три і пів літа навчав Ісус о тім царстві, завсизаючи людей, аби схотіли убігтися о се високе достоїнство і щасте. Всього 12 було таких, що послухали слів Ісуса, виреклися світа, узнали тамте за марну річ, і пішли за Ісусом з наміром отримати сю велику гідність. Тепер зближався кінець служби, найважніша хвиля в житті Ісуса. Мали йому відібрати життя, як би сему агнцеві. Але його дорога мала бути дорогою всіх тих, що хотять отримати се високе достоїнство. Тому Він хотів показати се на примірі. Взяв бохонець хліба, подякував наперед Богу, розломив його і давши кожному ученикови по часті сказав: "Се є моє тіло. Се означає моє тіло. Як сей хліб ломиться, так слідуючого дня я буду ломаний. Буду убитий. Я умру, аби своєю смертю заслужити в першій мірі вам і вам подібним життя вічне. Але щоби таке життя ви могли досягнути, мусите йти такою самою дорогою, що і я аж до смерті. На знак сего, що пойдете слідом моїм аж до смерті, прийміть сей хліб і їдьте його."

Апостоли розуміли добре, що така лише дорога може злучити їх з Христом в царстві. Вони сами радо терпіли і других заохочували і ділом се потверджали.

Опісля Ісус взяв чашу з вином, подякував Богу, подав їм, і сказав: "Пийте з неї всі, се є кров моя. Се значить: пийте се вино, воно означає мою кров. Найважнішою частю чоловіка є кров. Са. Письмо говорить, що життя чоловіка є в крові; кров називає часто душею або життям чоловіка. Отже, як се вино випивається із чаші, так моя кров випливає з мене. Я віддам своє життя, кров, на смерть, але через се викуплю всіх від смерті. „Син чоловічий... прийшов дати душу свою [життя своє] яко викуп за многих. (Мат. 20:28) А що ви пішли зі мною і виреклися світа, через пите сеї чаші ви покажете, що ви подібно схочете виллати своє життя, аби мати участь зі мною в царстві, бути царствующою родиною, спів-наслідниками

Так і св. Павло розумів значіння сего хліба і чаші. „Яко му-
дрим говорю (що вміють розумно розбирати слово), ви самі
розважте, розсудіть, що говорю. Чаша благословення, котру
благословили, чи се не спільність (κοινωνία) крові Христо-
вої? А хліб, котрий ломимо, чи се не спільність тіла Христо-
вого? Як він то розуміє? Ось сам відповідає: „Бо ми многі
єсмо одним хлібом, одним тілом. Бо ми всі є учасниками
(або членами) одного хліба.“ (1. до Кор. 10:16,17) Ми всі
маємо становити одну царську родину, маємо бути спів-наслід-
никами з Христом. Він буде нашою Головою, а ми прочими
членами великого тіла (або громади), если разом з Ним буде-
мо брати участь в хлібі і в чаші Христовій. Се значить, если
пійдемо за Христом як за своїм пастирем, начальником, Спа-
сителем, Мессією. „Вірне є слово: коли бо ми з Ним умерли,
то з Ним і жити будемо. Коли терпимо з Ним і царювати бу-
демо.“ (2. до Тим. 2:11,12) „Хто побідить, дам йому сісти
зо мною на престолі моїм“ — так сказав сам Ісус Христос до
Йоана. — Одиріть 3:21.

„МИ ІМО ЙОГО ТІЛО“

Небогато, тільки мала громада людей, „мале стадо“ спожи-
ває тепер його тіло, та не дословно, не під жадними видами,
але вірую, як се сам Ісус пояснив: — „Я є хліб життя; хто
до мене „приходить“, не буде „голодувати“, а хто „вірить“
в мене, не буде „прагнути“ ніколи.“ Вони то з вірою прихо-
дять до нього і узкають його за Мессію і за свого Відкупите-
ля, і, повіривши в се, йдуть його слідами аж до смерті, посвя-
тившись чинити у всім волю Божу. За се вони будуть наси-
щені під кожним зглядом. До щастя не забрали їм нічого.

Вони воскреснуть в „першій воскресеню“ і отримають славу
і нову природу, яку має Христос Ісус. Стануться його невіс-
тою, женою, членами його тіла, спів-наслідниками царства. Во-
ни духом і вірою „пили кров“ Христа. Надіялися за свою
вірність отримати від Бога через Христа життя вічне, се зна-
чить, мати користь з його крові, життя, — і отримають!

„ВСІ МУСЯТЬ ІСТИ ЙОГО ТІЛО, ЕСЛИ ХОТЯТЬ МАТИ ЖИТТЄ“

Адам, голова людського роду, своїм непослухом стратив своє
життя і право до життя. Замість залюднити землю совершенними
людьми і мати вічне життя на землі, він як і його потомки за
непослух стали расою умирающею, негідною вічного життя. То-
му всі через Адама умирають. Отже аби оправдати Адама і
його потомків і увільнити їх від кари смерті, по Божому роз-
порядженню мусів хтось другий зайняти місце Адама і вмісто
него перетерпіти смерть. Та між людьми не було вже другого
совершенного чоловіка, котрий міг би дати рівно-вартну ціну
за Адама. Всі люди були несовершенні, отже і грішниками
в очах Божих. Та Бог в своїм милосердію учинив, що його
возлюблений Син за радість, яку Отець поставив йому, підняв
ся добровільно статися чоловіком, яким був Адам, і умерти за
него. „Як через прогрішене (гріх) одного чоловіка (Адама)
прийшло осуджене (смерть) на всіх людей, так і через пра-
ведність одного (Ісуса) прийшло оправдане життя.“ „Як бо
в Адамі всі умирають, так і в Христі всі оживуть.“ „Не ди-
вайтесь сьому, бо наступає година, коли всі, що в гробах, по-
чують голос Сина Божого і вийдуть.“ — до Римлян 5:18; 1.
до Коринтян 15:22; Єван. Йоана 5:28.

Се значить, що Ісус Христос, умерши за Адама і за всіх
його потомків, всі, що поумерали і лежать в гробах, дасть їм
життя, приверне їх до життя.

Отже всі прочі люди, що не будуть мати участі в „першій
воскресеню“ і у „воскресеню праведних“ (старозавітних про-
ронів і святих), на голос Сина Божого вийдуть з своїх гробів,
оживуть, воскреснуть на суд. Мусять направити, що злого у

своєму життю зробили. Вони тоді зрозуміють, що ожили до життя через заслугу Христа. Якщо тоді приймуть вірою Христа, стануть повинуватися його розказам, вони також будуть його їли, набирали сил і приходили поводи до совершенности, котру Адам в раю утратив. Хто же і тоді не схоче вірою їсти його тіла, се значить, не схоче повинуватися Божим розказам, такий умре другою смертю, раз на всегда.

При тім не від річи буде, коли наведемо ще слова св. Павла, записані в 1. до Коринтян (11:26-32) „Бо скільки разів їсте сей хліб і п'єте чашу, смерть Господню возвіщате, аж Він прийде. Для того хто їсти буде сей хліб або пити чашу Господню недостойно (негідно), буде винен тіла і крови Господньої. Нехай же розгляне чоловік себе і так нехай їсть сей хліб і п'є сю чашу. Бо хто їсть і п'є недостойно, суд собі їсть і п'є, не розсуджуючи (не розуміючи) тіла Господнього. Для того між вами багато є немірних і слабих, і много спить. Бо як би ми самі себе судили, не були би суджені. А коли ми (тепер) суджені Богом є карані (наставляємося на добру дорогу), щоб з тим світом не були осуджені.“ (Перевід з грецького.)

Що означають ці слова? На останній вечері Ісус сказав: „Ся чаша є Новий Завіт у крові моєї. — пийте з неї всі.“ Ся чаша з вином представляє мою кров, моє життя віддане на смерть.

Сим остаточно буде запечатаний Новий Завіт, і я запрошую вас, що вірите в мене, беріть зі мною участь в моїй смерті; не як ті, що спричинили мою смерть, але як ті, що добровільно кладуть своє життя зі мною, посвячуючися чинити у всім волю Богу, що приведе вас до смерті. Як ви берете зі мною участь в тій чаші, се значить, ви хочете йти за мною аж до смерті, ви хочете, щоб я клав вас на жертву, як я приношу себе. Ви в той спосіб стаєте учасниками зі мною в тій чаші, котра означає велику жертву, жертву нашого життя, через котру буде установлений Новий Завіт, під котрим будуть благословені всі роди землі.

Ап. Павло поясняє в той самий спосіб і каже: Хто розуміє, яке значіння має п'є чаші, сей не буде її пити, щоб тільки напиться, але розважить добре, чи він схоче посвятити себе на жертву, йдучи слідами Ісуса. Правда, если ми зробили таке постановлене, Бог для нашого добра дозволить, що зазнаємо різних досвідчень, будемо карані на се, щоби ще ліпші поступили робити, а за се отримати перше воскресення, а не стати із світом на суд. Але хто п'є сю чашу, не маючи наміру сповнити значіння сеї чаші, такий встане зі світом на суд.

Так за Божою допомогою і за вказівками Апостола пізнаємо, яке красне і взнєсе є значіння слів Христових.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖАННЯ

Текст на 16. Липня-Юлія.

„Прославляй, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств його.“ — Псалма 103:2.

Вдячність означає любляче чутство, котре повстає в серці того, що отримав ласку або щось доброго від другого. Дякувати Богу, значить, віддавати йому честь і поклон за се, що Він казує всегда свою доброту і святість. Вдячність є одною з прикмет чоловіка, котра уможливила, що чоловік може бути в любові і в єдності з Богом. Если доброта Бога не в силі взбудити в ким чутства вдячності до свого Сотворителя, тоді з таким чоловіком є дуже зле. Богу подобається вдячне серце і Він любить, если хто казує сю вдячність.

Слово Давид означає возлюблений, любимець. Він був прообразом любимця Божого, Христа. Знаємо, що серце Давида було переповнене вдячністю до Бога і сю вдячність казував він всегда, головню за всі добродійства, які він отримав з рук Бога Єгови. Многі є причини, чому ті, котрих Давид був прообразом, чують вдячність і любов до Бога. Вдячність мусить походити із чистого несамолюбного серця.

Від кількох тижнів ми почали застановлятися над словами св. Письма, котрі говорять о царстві Божім. Ми пізнали, як Бог в своїй любові постарався о се царство, поставивши головою його свого єдиного Сина, як Він запросив людей, аби пожертвували свої земські надії і земські добра, а вибрали мати участь з нашим Господом в тім предивнім царстві. Випадає отже, щоби ми тепер розібрали місця св. Письма, котрі пригадують нам, як ми можемо оказати свою вдячність Богу, сею великому Дателю всякого доброго діла і совершенного дару.

Пригадай собі, як наш любий Сотворитель підняв тебе з того мізерного пороку і оказав свою предивну і велику любов, посилавши на землю свого возлюбленого Сина, аби нас відкупити і дати нам життя; як Він оправдав нас, аби ми могли статися частиною жертвенного тіла Христа; як Він сплотив нас і намазав нас святим духом, покликуючи нас до самого неба; як Він просвітив наш ум, аби могли бачити і оціняти до певної міри, які чудні і красні річі Він сотворив; як Він в своїй доброті, подбав про увесь рід людський а головню про свою небесну ро-

дину, до котрої з його ласки ми можемо належати. Згадай, як Він дозволив нам, що ми посеред того злого і лукавого світа можемо тішитися його ласкою і можемо говорити другим о його великій любові, і як світського духа люде, будучи під впливом сатани, переслідували нас і наші серця огортав сум і біль, як в той час Він стався нашою скалою, твердиною і обороною, нашим щитом, нашою баштою і силою нашого спасення. О, немірима доброта Бога! Що за щастє, пробудитися зі сну раненько і побачити світло сонця нового дня, насолоджуватися запахом цвітів, подивляти чудні сотворіння Божі на землі і мати ще певність, що Бог любить нас і спочати безпечно в обняттях дорогого Ісуса. Як отже належить, щоби наша перша думка, скоро рано пробудимося, була: Прославляй душе моя Господа і не забувай усіх добродійств його.“

Бог знає, що ми не можемо всіх пам'ятати: Він не хотів, аби ми забули на всі. Тому кожного ранку ми повинні пригадати собі хоч про деякі добродійства, які ми з його рук отримали.

Скорим кроком зближаємося до нашого дому слави. Вже не довгий час і ми скінчимо дорогу нашого життя і тоді за Божою ласкою будемо перебувати в його домі повіки, будемо оглядати його лице, пізнавати його і його безграничні багатства і його силу. Тоді в будучих віках, споглядаючи взад на дорогу, котрою Він нас провадив, будемо могли з вдячності сказати: Благослови душе моя Господа, я ніколи не забуду про добродійства, які Він мені учинив.

Возлюблені! Ми бачимо, що ми отримуємо тепер царство, котре вже не подвижеться, але буде стояти во віки; що, если позістанемо вірні, наслідимо в коротці днів вічний на небі, не збудований людськими руками, тому служім Богу кождоденно з вдячністю і побожністю в наших серцях. Стараймося доказати, що наша любов є совершенна і маючи сю любов і віру в Бога голосім сміло і відважно, що царство Боже наближилось.

Текст на 23. Липня-Юлія.

„Господь избрал собі Сиона, бажав його собі за оселю.“ — Псалма 132:13.

Ці слова відносяться до Церкви, а толовню до часу другої

присутності нашого... Господа, коли Він згромаджує до себе святих, що заключили з Богом Єговою завіт при жертві.

Сион, як ми се розуміємо, се імя Божої організації, котра має за ціль виконати певні зариси Божого плану. Царем або Головою Сиону є Христос. Давид був типом, прообразом Христа, далі був прообразом Голови Сиону. Сей псалом написав Давид. Бог Єгова так уложив свій план, що скоро Адам покинув праву дорогу, Він сейчас став відкривати і розвивати сей план, так щоб Адам і його потомки могли в своїм часі прийти назад до єдності з Богом.

Через многі сотні літ існував невидимий цар, котрим є диявол, і він є званий начальником невидимих злих небес. В тім самім часі існував видимий суспільний устрій або лад, котрий також був і є злий, а котрий є названий „старим світом“ або „землею“. Що Бог Єгова має намір усунути сю лиху організацію зовсім і не лишити по ній ні сліду, а на місце того завести свою справедливую організацію, о тім говорить св. Письмо на дуже многих місцях.

Ся Божя організація називається Сион. Сі, з котрих складається Сион, були слугами, котрі держалися і голосили його слово, і в своїм часі Він уживе свої організації і запровадить свій справедливий порядок в так званім „небі і на землі“. Через свого пророка Він так о тім говорить: „Я вложу слова мої в уста тобі, і тією (покровом) руки моєї закрию тебе, щоб ти знов устроїв небеса і заложив землю, та сказав Сионові: Ти мій нарід (люд)“. — Ісаїя 51:16.

Если Бог Єгова каже, що Він хоче щось мати, се значить, що в своїм часі се станеться. В повисших словах Він говорить, що хоче мати Сиона за свою оселю. Оселя або дім означає місце або садибу, з відки царство розсилає свої розкази. Так отже в поетичних зворотах пророк Господень говорить, що місцем або оселею Божого царства, котре запровадить порядок на землі і збере все, що на „небі і на землі“ під одну голову, є Сион.

Як бачимо з повисших слів, Бог вложив свої слова в уста тих, що мають бути будучими членами Сиону. Кождий з них має тепер нагоду і ласку проголошати сю радісну вість; і в дійсності можуть сказати: „Щасливий Сионе, яку велику ласку знайшов ти.“

Церква переживає тепер найважливішу хвилю своєї земської дороги. Вона тепер вже знає, який план має Бог зглядом всіх людей. Вона тепер бачить наглядно, що Бог Єгова назначив свого возлюбленого Сина головою Сиона, Головою всіх членів; що хто окажется вірний аж до кінця і стане побідником, сей засяде з Ним на його престолі. Ся пречудна любов Божя зглядом його сотворіння повинна взбудити в них найглибше чувство вдячності і захопити їх, щоб старалися бути що раз більше подібними Богу, іменно мати совершенну любов. Ся совершенна любов допоможе кождому ужити всіх своїх сил, аби подобатися Богу, щоб побідити і як побідник міг опісля враз з Ісусом Христом стати на Горі Сион, аби міг там всегда вже перебувати, оглядаючи лице Бога Єгови і отримати від Него нагороду і черпати від Него як з того жерела що раз більше знане і мудрість.

Знаючи отже, що такі великі благословення отримають ті, що їх Бог покликав з темноти в своє пречудне світло, кождий повинен служити Богу приятно з всякою пошаною і страхом.

Текст на 30. Липня-Юлія.

„Із Сиону звершеної красоти засияв Бог.“ — Псалма 50:2.

Ісус, як голова Сиону, будучи на землі, сказав: „Я світло світові“ і також: „Доки я в світі, я світло світові.“ (Іоан 8:12; 9:5) Він показав, в який спосіб другі ввійдуть в се світло,

коли говорив: „Я як світло прийшов у світ, щоб кождий, хто вірує в мене, не перебував в темряві.“ (Іоан 12:46) Ті, котрі прийняли Господа і посвятилися, зістали оправдані і початі від святого духа, стаються також світлом для світа. — Мат. 5:14.

До таких Ап. Павло писав: „Ви були колись тьмою, тепер же світлом в Господі.“ (до Ефес. 5:8) Ісус був Богом, що явився в тілі (в чоловіці) (1. до Тим. 3:16) Се значить, Ісус як чоловік оказав духа Бога Отця і прикмети Бога так вірно, що можна було дійсно сказати, що в Нім і в його ділах люди побачили, яким є Бог Єгова, котрого самого не могли інакше бачити, аби могли жити. Отже через Ісуса засияв Бог Єгова.*

Але ті, що мають світського духа, для них члени Сиону не видаються такими, щоб були світлом. Протівно, для них правдиві Християни видаються темними.

Коли Ісус се велике світло ходив по землі, Ним погорджали, ненавиділи і переслідували священники, подібні теперішнім; в тім ділі допомагали їм багаті і впливові Жиди того часу. Вони обвиняли Ісуса о всі можливі злочини. Під позором оборони чести Бога вони, не маючи найменшої річевої підстави, в злобі своїй видумували всякі очернення на Него, гонили, а в кінці його совершенного убили.

Ісус був на землі, коли кінчився жидівський вік. Був то час переходу з віку жидівського до віку Євангельського.

Церква при кінці євангельського віку знаходиться майже серед тих самих обставин, які були з кінцем жидівського віку. Теперішні так звані Християни з імени, маючи світського духа, погорджають, ненавидять і несправедливо переслідують правдивих послідователів Господніх. Так, як се Він предсказав, Замість узнати тих правдивих Християн за світло в світі, так звані „Християни з імени“ уважають їх за темних. Господь Ісус предвидів і предсказав, що так буде.

В п'ятнадцяти псалмах або в Піснях степенів, котрі знаменують розвій Церкви в часі присутності нашого Господа, перша псалма або 120. показує нам правдивих Християн в Вавилоні, в яких прикрих обставинах вони там знаходяться в часі жнива. Тих, що є дійсно вірні Господу, ненавидять ті, що тільки імя Господнє носять; тому правдиві святі неначе так кажуть: „Горе мені, що проживаю у Мосоха, що перебуваю у шатрах Кеदारських! Довго жила душа моя між тими, що ненавидять спокою. Я бажаю спокою, мира; але як я про се говорю, то вони є за війною.“ — Псал. 120:5-7

Кедар був сином Ізмаїла і від него вийшли Бедуїни. Вони перебувають в шатрах зроблених з волосу чорних козлів. Додавши до чорного волосу бруд і болото, якого там є подостатком, їх шатра є чорні як темна ніч. Вони представляють нам теперішних т. зв. „християн“ з імени. Класу Сиона вони ненавидять і переслідують, позаяк вона є за спокоєм, підчас коли теперішні християни з імени хотять конче війни. Класа Сиону була правдивим світлом, що світило в темнім місці, але ті, що мають світського духа, не узнають її за таку.

Та слова, на початку наведені, відносяться до будучности. Хотя правдиві послідователі Христові були світлом для світа, однак прийде час, коли вони будуть ще більшим світлом. Наші слова: „Із Сиону звершеної красоти засияв Бог“ відносять ся головню до часу, коли Сион буде цілий в славі.

Ісус, говорячи до тих, що йдуть вузкою дорогою, споглядаючи до сего щасливого часу, сказав: „Тоді праведні будуть сия-

*Той сам стих в старинних рукописах читають: „Ісус... КОТРИЙ явився в тілі, і так також переводить його о. Др. Я. Левицький в своїм переводі: Святого Письма Нового Завіту, виданого в Жовкві 1921. р. стор. 622. Грецьке слово „котрий“ і „Бог“ писалося в старині майже однаково. Тому одні читають те слово: „котрий“; другі: „Бог.“

ти, як сонце в царстві Отця свого." (Мат. 13:43) Бог Єгова через свого пророка говорить подібно: „Розумні сніти будуть неначе світила на небі.“ — Даниїл 12:3.

Сі слова заохоти написані давно, аби додати відваги тим, що шукають за своїм домом слави. Такі слова заохоти додають сили і допомагають змученому подорожному, зміцнюють його енергію, попихають до роботи і промовляють до него: „Царство небесне наближилось.“ Його лице тішиться світлом нового дня, а в коротці він враз з своїм Господом засияє з Сиону, відбиваючи славу і красу Бога Єгови. Через ціле тисячліття буде мож слушно сказати: „З Сиону звершеної красоти засияв Бог.“

Текст на 6. Августа-Серпня.

„Він Пан панів і Цар царів.“ — Одкрите 17:14.

Сей титул „Пан панів і Цар царів“ відноситься до Ісуса Христа. Сі слова говорять, що є ще другі пани і царі; бо кажеся, що Він є понад них. Хто-ж є ті царі і пани? Св. Письмо говорить о тих, що є з Ним і називає їх покликаними, вибраними і вірними. Євангеліст Йоан, говорячи о тих, що будуть мати участь в першій воскресенню, каже, що вони „будуть священиками Божими і Христовими і будуть царювати з Ним тисяч літ.“ — Одкрите 20:6.

Св. Письмо отже говорить, що тими царями і панами є ті, що будуть становити Божу родину з Ісусом Христом як з своєю Гоговою. Для того зовсім ясно, що буде 144.000 таких царів, а оден над ними всіма буде Пан і Цар, Ісус Христос. — Одкрите 7:4.

В царстві духів є духові ества, що різняються між собою. Первісно крім Бога Єгови не мав ніхто божественної природи. Божественну природу Бог Єгова уділив своєму возлюбленому Синові при його воскресенню; і така сама природа є обіцяна і отримають всі члени тіла Христа.

Можна розумно припускати, що різні ряди або чини духових еств є з'організовані по своїм степеням; деякі з них є паніми або висшими понад других. Не можемо бо подумати, аби у Бога не було порядку.

Із слів, котрі тепер розбираємо, мусимо заключати, що Той, хто лишив небесні двори і стався чоловіком, що умер на хресті як грішник, котрого Бог воскресив з мертвих до божественної природи, зістав вивисшений до найвисшого становища, понад начальства і сили, стався другим по Бозі Єгові і в сей спосіб стався Царем царів і Паном панів. Тому Він є Паном всіх виключаючи одного Бога Єгову, котрий є понад всіх.

Богу подобалося, устанавляючи царську родину небес, вибрати їх всіх зпоміж людей. Але zanim отримають се високе становище бути співнаслідниками з Христом Ісусом, вони мусять перейти через строгу школу життя. Св. Письмо говорить, що кожний, хто хоче стати як побідник з Господом Ісусом Христом і бути тим самим членом його тіла, сей мусить наперед доказати, що він є покликаний і вибраний Богом і мусить позістати вірним аж до смерті. Ісус обіцяв: Будь вірний аж до смерті і дам тобі вінець життя.“ — Одкр. 2:10.

Значить, що кожний з тих 144.000 буде царем і паном, діляючи під наглядом і розказом Христа Ісуса, свого Голови або висшого Пана.

Деяким людям видаєся се за чудне сподіватися чогось подібного, але наша віра нам каже, що Господь обіцяв се і Він учинить так. Се є одна з тих надмірно великих і дороговартних обітниць, які Він предложив перед тих, що є сплоджені святим духом і помазані ним, яко заохоту до вірного словновання їх обовязків. Кожний, хто буде побідником, буде вже наперед з радістю споглядати до сего часу, коли він побачить лицем

в лице того, що є найвисший між десятками тисячів і також любий, котрий посідає всяку силу на небі і на землі і буде рядити своєю могутчою і справедливою правцею над всею вселенною в єдності з Богом Єговою, Сотворителем всего по віки.

Небо включає тут не тільки божу організацію знану яко нове небо, але також все царство духів Бога всієї вселенної.

НЕБЕСНА МАННА НА ЧАС КОНВЕНЦІЇ

Неділя 20. Липня-Юлія

„Я правдива виноградина, а мій Отець виноградар... кожду галузку, що приносить плод, очищує її, щоби більш плоду приносила.“ — Йоан 15:1,2.

Подібно як найлучші галузки винової лози, що приносять добрий овоч, потребують, аби їх очищати і обтинати, так також найчесніші і найревнійші діти Божі потребують науки і милостивої опіки Божої; в противнім разі можуть скоро „здітні“ і не будуть приносити богато овочу. Правдиве дитя Боже, котре підчинило цілковито свою волю під волю Божу, не образиться ні не стратить охоти, наколі буде зазнавати такого такого очищування. Він пізнав вже себе, як мало він знає і мало розуміє, тому з довірем покладаєся на мудрість сего великого Виноградара. Тому если провидіне Боже пішле трудність в його праці, а навіть повстримає її, він радо прийме сю зміну, певний, що така є воля Божа; бо дорога Божа є найлучша і має на цілі принести благословенє.

Понеділок 21. Липня-Юлія.

„Я на се родився і на се прийшов у світ, щоби дати свідоцтво правді (щоби свідчити о правді).“ — Йоан 18:37.

Ся вірність нашого Господа правді була причиною, що люде засліплені сатаною супротивлялися йому. За се свідоцтво правді потерпів Він життя. В обороні правди положив Він своє життя, що сталося викупною ціною. Подібно всі послідувателі Господні мають давати свідоцтво правді — голосити правду, який Бог є і який його плян спасення. За таке свідоцтво правді всі правдиві послідувателі Господні положили свої життя як живі жертви, святі і приятні Богу через Ісуса Христа. Тому кожний хто надієся бути співнаслідником з Князем життя в царстві, нехай дає свідоцтво правді — добре визнанє о Царстві і о його фундаменти і о красній будівлі.

Второк 22. Липня-Юлія.

„Господь близько тих, в кого розбите серце і в кого дух сокрушений Він спасе його. Богато нещастя зазнає праведник, та від усього збавить його Господь.“ — Псалма 34:18,19.

„Бо праведник впаде сім раз і встане.“ Кн. Прип. Солом. 24:16.

Если коли знайдемо, що ми вибрали злу дорогу, котрої не дається направити, можемо сподіватися, що вона принесе нам розчарованє, як Бог предсказав. Але Він може дозволити на се щоби дати благословенє в той спосіб, що ми в серцю стаємо сокрушені, покірні зглядом Бога; стаємося більшо ревними, більше чуйними і більше вірні на будуче. В такий спосіб деякі наші похибки життя можуть статися степенями до кіншого степеня ласки і правди.

Середа 23. Липня-Юлія.

„Коли-ж хто не дбає про своїх... він вирікся віри і є гірший від невірного.“ — 1.до Тимотея 5:8.

„Віра“ заключає в собі любов, симпатію і старанє о других, особливо про домівників (членів) віри. Яке мусіло бути любляче серце нашого Господа, коли розважимо, що Він дбав про других навіть в такім часі, коли сам знаходився в найбільшій горю! Його передсмертні муки не повстримали його подумати про свою матір і подбати про її вигоду. ... Ми бачимо, чому Він вибрав Іоана. Безперечно тому, що по першз він був милото і любого успособленя; по друге, він був ревний для Господа і до правди, і третє, що не боявся, а хотів бути близько свого умеряючого Учителя при послідній хвилі його життя, наражаючи на небезпеку своє власне жите. Уважаймо, що такі прикмети любить наш Господь, тому стараймося взбудити їх в нас самих, а тоді Він дасть нам особлившу нагоду послужити.

Четвер 24. Липня-Юлія.

„Много може ревна молитва праведника.“ — Яков 5:16.

Щира і сердечна молитва до Бога лучить нас з Ним і збільшає в нас довіре до Него, що Він опікуєся всіми нашими справами; вона збільшає віру у великі і дорогі обітницї, про котрі говорить Його Слово; через ню пізнаємо, що Він провадить нами всегда; молитва до Бога збільшає в нас любов до братів Христових і — збільшає в нас дбанє о їх добро і о духовий поступ. Молитву можна порівнати до поступу в річах духових, до поступу в овочах духа зглядом Бога, братів і всіх людей.

Пятниця 25. Липня-Юлія.

„Один є законодавець і судія, що може погубити і спасти. А ти хто єси, що судиш ближнього?“ — Яков 4:12.

Те саме, що Ап. Яков, учить і Ап. Павло. В однім місци говорить, що ні світ ні брати не можуть його судити — а тільки оден Бог, що читає серце і знає наш стан, склонности і слабї стороки, проти котрих боремося, може відповідно осудити. Він навіть говорить: „ні, я навіть сам себе не суджу.“ (1. Кор. 4:

3) Найкраща річ не ганити других, котрі кажуть, що ходять совісно як діти Божі, ні не осуджувати себе серед подібних обставин. Ми повинні з дня на день старатися, о скільки є в наших силах, о небесні дари-ласки і служити нашому Господу, а решта остаємо Богу.

Субота 26. Липня-Юлія.

„Хто побідить, тому дам... камінь білий, а на камені нове імя написане, котрого ніхто не знає, тільки той, що приймає.“ — Одріте 2:17.

Хто хоче належати до побідників, сей мусить доказати, що він є такий, іменно, если для Бога схоче все посвятити; котрий схоче посвятити любих осіб, приятелів і похвалу від людей, а если петреба, і все що має, коби тільки мати любов і ласку у Бога. Ми віримо, що така хвиля зближаєся тепер для всіх посвячених людей Божих з кождим днем що раз близше. Тому кождий з нас повинен вибрати, що є ліпше і памятати на се, що теперішня проба має доказати, чи ми любимо більше небесні річи, і чи відповідно до сего схочемо умертвити нашу любов до земських людей і річей і поставити їх низше, чим нашого Господа.

Неділя 27. Липня-Юлія.

„Не знайдемо вини в Даниїлі, если не знайдемо чого проти нього в законі Бога його.“ — Даниїл 6:5.

Не всі є такі, яким був Даниїл, бо не всім є дані видіння, об'явлення і пояснення, як йому було дано; але всі будуть мати такого самого духа відданого принципам (засадам) праведности, котру Бог в своїм провидіню буде випробовувати, крок за кроком на вузкій дорозі, як вони будуть старатися іти слїдами сего, котрого поставив нам як примір — нашого Даниїла, нашого Провідника, нашого Господа Ісуса. Най же всі, що носять імя Христа, покинуть гріх; най кождий буде вірний як Даниїл!

МІЖНАРОДНА КОНВЕНЦІЯ

Кожде посвячене серце в Америці звернене нині в сторону Коломбос. Сподіваються, що се буде одна з най більших конвенцій правдиво посвячених Християн у світі. Конвенція розпочнєся в Неділю рано 20. Липня і потреває вісім днів. Для вигоди братів даємо певні пояснення.

ЖЕЛІЗНИЦІ

Майже всі желізницї в Сполучених Державах уділили спеціальну знижку ціни тікетів для їхучих на конвенцію. Іменно, хто викажєся сертифікатом від нашого товариства, сей заплатить повну ціну тікета в одну сторону, а половину ціни в другу (домів). Так само і всі желізницї в Канаді. Однак треба памятати, що тікет мусить купуватися відразу в обі сторони. Братя в Канаді нехай питають агента на стації, бо часами є екскуршин тікети, котрі є танші, чим з сертифікатом.

Хто мешкає при малих желізницях, най купує тікет до головної лінії, а там купить тікет в обі сторони, показавши агентови наш сертифікат.

ЦЕРТИФІКАТ АБО КАРТА ПОСВІДЧЕННЯ

Сертифікат посвідчає, що купуючий їде на конвенцію до Columbus Ohio. Секретар кляти нехай напише

до головного офісу в Брукліні і скаже, скільки потребує сертифікатів. Лучше замовити більше, бо часами хтось в послідній хвилі рішиться їхати на конвенцію. Если член є далеко від в'їзю, а хотів би поїхати, нехай сам від себе напише по сертифікат. Если з одної родини їде більше осіб, вистарчає оден сертифікат для цілої родини (муж, жена, діти).

СПЕЦІАЛЬНІ ТРЕНИ

Поїзд „Ветел Спешел“ відїзжає з Нью Йорку з Пенсильвенської стації в пятницю 18. Липня о 8:15 вечером (старий час); з Філадельфії з Брод Стріт стації о 10:40 в ночи. Сей трен (поїзд) є до спаня. Додішнє ліжко коштує 4.50 з Нью Йорку до Пітебурга. З Пітебурга можна брати звичайний трен і тим ошадитися не потрібних видатків. В Пітебургу буде перестанок на годину і пятнайцять мінут на сніданє. Трен приїде до Коломбус в суботу о 1:30 пополудни. З Нью Йорку буде іти таков трен в день в суботу. Отже крім звичайної ціни їди не будєся платити нічого більше. Хто хоче їхати на „Ветел Спешел“ має зголоситися наперед.

Спеціальний трен виїде з Бостону, Масс., так само і з Канади з Онтеріо. По дальші інформації голоситися до

Watch Tower Bible & Tract Society, 40 Irwin Avenue, Toronto, Ont.

Спеціальний трен „Нортвест Спешиал“ виїжджає з Мінеаполіс, Ст. Павл, Мілвокі Шікаго і околиці. По дальші інформації голоситися на слідуючі адреси:

H. O. Soderlin, 4552 42nd Ave. So. Minneapolis, Minn.
J. T. Jacobs, 164 Maple Terrace, Wauwatosa, Wisconsin.
M. E. Woodley, 6540 Yale Ave., Chicago, Illinois.

Спеціальний трен „Пітсбург Спешиал“. Братя з Пітсбургської околиці, що бажають їхати сим треном, найпишуть: C. H. Stewart, 317 Grace St. Mt. Washington Sta., Pittsburgh, Pa.

Також будуть йти спеціальні трени з Клівленд, Бомфало, Детройт і Балтимора. Братя зволіють писати до: F. Thieret, 8010 Halle Ave., Cleveland, Ohio.

M. R. Alair, 5581 Cooper Ave., Detroit, Michigan.

H. W. Drumm, 514 West Ave., Buffalo, New York.

H. Wallis, c/o I. B. S. A., Eden and Hoffman Streets, Baltimore, Maryland.

АВТОМОБІЛІ

Велике число приятелів приїде автомобілями. Постараємося о вільне місце на 5.000 авто на повиставовій площі, де відбувається конвенція.

ТАБОР — КЕМП

Правдоподібно ті, що приїдуть автами, схотять мати свою кухню. Три милі від місця конвенції є вільний Табор — „Кемп“, уряджений взірцево на подібну ціль. Отже легко буде можна там поїхатися переночувати і рано прибути на конвенцію.

ПОМЕШКАННЯ І КОМНАТИ ДО СПАНЯ

Комітет, що займається вишукуванням комнат до снания, повідомляє, що сподієся розмістити вигідно 20 тисяч людей. Нічліг і сніданок буде коштувати 1.25 денно, а також і танше, бо будуть комнати по 50 цт., 75 цт. і долара від особи. Можна сказати, що видатки на особу будуть виносити денно яких 2 долари.

Кожий, що хоче мати помешкання, най напише на картці виразно своє ім'я, адрес свій і якої раси, аби можна було, коли приїдеся на місце, ті картки позбира-

ОГОЛОШЕННЯ

Богато питає за Співаником, а тут мусимо сказати з жалом, що немаємо. І задля великої праці машин не можемо сподіватися, аби і можна їх коли дістати. Аби сему якось зарадити, одні брати хотять дати видруковати новий побільшений Співаник у світській друкарні. Розумієся, се буде коштувати о много більше, чим у друкарні товариства, але брати сподіються, що кожний брат радо заплатити і більше, коби тільки мати. Щоби пізнати, кілька нам можна друкувати тих Співаників, хочемо знати, скільки заберуть поодинокі кляси. Тому просимо сердечно, нехай кожда кляса застановить ся на спеціальнім мітингу і рішнить, скільки примірників Співаника возме для себе. Знаючи се, будемо могли знати скільки маємо друкувати і яку ціну маємо уложити. Правдоподібно ціна не буде висша від тої, яку

ти і дати комітетови. Найлучше виписати такі картки еще в дома.

Постараємося мати кафетерію, де буде можна зїсти в плудне і вечером по дуже уміркованій ціні.

ВІДЗНАКИ

Баганим є, щоби всі присутні носили однакові відзнаки конвенційні. Се-ж буде міжнародна конвенція, де прибудуть брати і з чужих країв. Отже порядок вимагає, аби всі мали однакові. Комітет постарався о такі відзнаки. Добре було би, щоби кляси постаралися наперед о такі відзнаки, щоби вже в часі дороги могли проголошати Царство Боже; або коли прибудуть, будуть могли дістати на місці по дуже низкій ціні.

Добре було би, щоби братя, що вміють грати на інструментах, принесли їх з собою, щоби при помочи них прославляти ім'я Боже.

Як довідуємося, наші брати із усіх частей сїї великої країни, а навіть і з Канади, вибираються на сю конвенцію. Безперечно ніхто з братів не буде мусів чинити такої великої жертви, як се робили брати в Німеччині, що на своїх байсиких їхали кілька соток миль, несучи в пакуночках поживу для себе і спали в поли.

Ми просимо всіх посвячених братів, котрі читають наш Вістник Присутности Христа, аби в своїх молитвах заносили просьби перед престол Отця небесного, аби благословив сю конвенцію, щоби знеї вийшов як найбільший хосен. Роздумай і приїдь і ти брате на конвенцію. Се буде для тебе великим благословенем. Вона учинить, що і ти станешся благословенем для якої другої особи. Вона покріпить тебе і додасть нових сил до дальшої дороги в житю. Вона учинить, що станешся більш вірним Господу і станеш ревнійше проголошати Царя і його царство.

Чи буде весела ся конвенція? Певно, що буде. Кожний з посвячених братів споглядає в перед до того часу, коли буде міг ввійти до сего преславного дому Господнього, аби оглядати красу його і його святиню. Одним з умовів, аби можна бути в тім домі, є радість. А де є радість, там є і любов; а де є любов, там нема самолюбства. Цілковите посвячене для Господа можна осягнути тільки через любов, де нема ніякого самолюбства.

треба заплатити за співаники в великоруській мові. На конвенції справу ту рішимо і сподіємося, що задоволяючо для всіх.

Повідомляємо Братів, що далисьмо ордер здобити на полотні велику карту Божого Пляну Віків. Сподіваємось, що кожда кляса схоче мати в себе такий Плян Віків, котрий при студіюваню першого тому є конечно потрібний. Довжина сего пляну буде шість стіп а ширина 32 цалі. Ціна буде около 3 долари. Котра кляса хоче мати, нехай дасть нам знати.

Повідомляємо і просимо Братів з Канади, аби від теper відносилися у всіх справах впрост до головного офісу в Канаді. Се значить, чи то за книжками чи в справі Вістника Присутности Христа. Адрес до товариства є: Watch Tower Bible & Tract Society, 40 Irwin Avenue, Toronto, Ont.